

บทที่ 4

ผลการศึกษา

ในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่ออัตราเงินเฟ้อและการศึกษาความสัมพันธ์เส้นโค้งฟิลลิปส์ใน 5 ประเทศอาเซียน ซึ่งได้แก่ ประเทศไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซียและสิงคโปร์ สำหรับผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้ ส่วนที่หนึ่ง การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่ออัตราเงินเฟ้อและการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เส้นโค้งฟิลลิปส์ในประเทศอาเซียน 5 โดยใช้วิธี Seemingly unrelated regression (SURE)

ส่วนที่สอง หลังจากการวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อและการมีอยู่ของเส้นโค้งฟิลลิปส์แล้ว จะทำการนำข้อมูลดิบอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของทั้ง 5 ประเทศ มาสร้างกราฟเพื่ออธิบายถึงสาเหตุของการเกิด เส้นโค้งฟิลลิปส์ในแต่ละช่วงเวลาของแต่ละประเทศ โดยอาจจะได้ผลเหมือนหรือต่างจากผลของการวิเคราะห์เชิงปริมาณ โดยจะมีการอธิบายถึงสาเหตุที่ทำให้ผลเหมือนหรือต่างจากการวิเคราะห์เชิงปริมาณ

4.1 ผลการทดสอบ Unit root

ในการทดสอบ Unit root ด้วยวิธี Augmented Dickey Fuller ก็เพื่อทดสอบว่าตัวแปรที่ทำการศึกษา นั้นมีความนิ่ง (stationary) หรือความไม่นิ่ง (Non-stationary) เพื่อหลีกเลี่ยงข้อมูลที่มีค่าเฉลี่ย (Mean) และความแปรปรวน (Variance) ที่ไม่คงที่ในแต่ละช่วงเวลาที่แตกต่างกัน โดยเริ่มแรกนั้น จะทดสอบข้อมูลที่มี order of integration เท่ากับ 0 หรือ $I(0)$ คือระดับ Level without Trend and Intercept, Levels with Intercept, Levels with Trend and Intercept จากนั้นทำการพิจารณาความนิ่งของข้อมูลโดยการเปรียบเทียบค่าสถิติ ADF กับค่าวิกฤต (Critical Value) ณ ระดับที่นัยสำคัญ 0.01 ถ้าค่าสถิติ ADF ที่ได้ มีค่ามากกว่าค่าวิกฤต แสดงว่าข้อมูลนั้นไม่มีลักษณะไม่นิ่ง ซึ่งจะทำการแก้ไขโดย differencing ลำดับที่ 1 หรือลำดับถัดไปจนกว่าข้อมูลนั้นจะมีลักษณะนิ่ง

ตารางที่ 4.1 ค่าสถิติที่ทำการทดสอบ Unit root ณ ระดับ 1st difference ของอัตราเงินเฟ้อประเทศต่างๆ

Inflation rate	Intercept		Trend and Intercept		None	
	ADF test Statistic	1% critical value	ADF test Statistic	1% critical value	ADF test Statistic	1% critical value
Indonesia	-7.799881	-3.6852	-7.690431	-4.3226	-7.949421	-2.6486
Malaysia	-7.334548	-3.6852	-7.123677	-4.3226	-7.446895	-2.6486
Philippines	-10.08425	-3.6852	-10.10989	-4.3226	-10.18566	-2.6486
Singapore	-8.724404	-3.6852	-8.466728	-4.3226	-8.868654	-2.6486
Thailand	-8.513172	-3.6852	-8.325929	-4.3226	-8.671280	-2.6486

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า ADF test Statistic ณ ระดับ 1st difference มีค่าน้อยกว่า 1% critical value ซึ่งแสดงถึงอัตราเงินเฟ้อในลำดับ 1st difference ของทุกประเทศมีลักษณะ Stationary แสดงว่า อัตราเงินเฟ้อของประเทศไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซียและสิงคโปร์ เป็น Integration of order 1 หรือ I(1) นั่นเอง จากผลการทดสอบที่ได้นี้แสดงว่าเราสามารถนำตัวแปรอัตราเงินเฟ้อ ณ ระดับ 1st difference ของแต่ละประเทศไปใช้ในการประมาณค่าแบบจำลองต่อไปได้

ตารางที่ 4.2 ค่าสถิติที่ทำการทดสอบ Unit root ณ ระดับ 1st difference ของอัตราการว่างงานประเทศต่างๆ

Unemployment rate	Intercept		Trend and Intercept		None	
	ADF test Statistic	1% critical value	ADF test Statistic	1% critical value	ADF test Statistic	1% critical value
Indonesia	-7.573687	-3.6852	-7.548268	-4.3226	-7.733795	-2.6486
Malaysia	-5.310373	-3.6852	-5.205138	-4.3226	-5.408885	-2.6486
Philippines	-7.166285	-3.6852	-7.011717	-4.3226	-7.305368	-2.6486
Singapore	-6.048918	-3.6852	-5.924800	-4.3226	-6.173847	-2.6486
Thailand	-9.405628	-3.6852	-9.371501	-4.3226	9.518273	-2.6486

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่า ADF test Statistic ณ ระดับ 1st difference มีค่าน้อยกว่า 1% critical value ซึ่งแสดงถึงอัตราการว่างงานในลำดับ 1st difference ของทุกประเทศมีลักษณะ Stationary

แสดงว่า อัตราการว่างงานของประเทศไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซียและสิงคโปร์ เป็น Integration of order 1 หรือ I(1) นั่นเอง จากผลการทดสอบที่ได้นี้แสดงว่าเราสามารถนำตัวแปรอัตราการว่างงาน ณ ระดับ 1st difference ของแต่ละประเทศไปใช้ในการประมาณค่าแบบจำลองต่อไปได้

ตารางที่ 4.3 ค่าสถิติที่ทำการทดสอบ Unit root ณ ระดับ 1st difference ของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงของประเทศไทยต่างๆ

Real interest rate	Intercept		Trend and Intercept		None	
	ADF test Statistic	1% critical value	ADF test Statistic	1% critical value	ADF test Statistic	1% critical value
Indonesia	-7.517072	-3.6852	-7.356747	-4.3226	-7.673267	-2.6486
Malaysia	-7.145381	-3.6852	-6.971639	-4.3226	-7.292871	-2.6486
Philippines	-6.556633	-3.6852	-6.582794	-4.3226	-6.627647	-2.6486
Singapore	-8.011944	-3.6852	-7.773771	-4.3226	-8.187180	-2.6486
Thailand	-5.265825	-3.6852	-5.154564	-4.3226	-5.375047	-2.6486

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่า ADF test Statistic ณ ระดับ 1st difference มีค่าน้อยกว่า 1% critical value ซึ่งแสดงถึงอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงในลำดับ 1st difference ของทุกประเทศมีลักษณะ Stationary แสดงว่า อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง (real interest rate) ของประเทศไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซียและสิงคโปร์ เป็น Integration of order 1 หรือ I(1) นั่นเอง จากผลการทดสอบที่ได้นี้แสดงว่าเราสามารถนำตัวแปรอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง ณ ระดับ 1st difference ของแต่ละประเทศไปใช้ในการประมาณค่าแบบจำลองต่อไปได้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตารางที่ 4.4 ค่าสถิติที่ทำการทดสอบ Unit root ณ ระดับ 1st difference ของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา ประเทศต่างๆ

Exchange rate	Intercept		Trend and Intercept		None	
	ADF test Statistic	1% critical value	ADF test Statistic	1% critical value	ADF test Statistic	1% critical value
Indonesia	-8.086068	-3.6852	-7.958251	-4.3226	-8.247275	-2.6486
Malaysia	-5.716084	-3.6852	-5.627289	-4.3226	-5.827966	-2.6486
Philippines	-6.600687	-3.6852	-6.459912	-4.3226	-6.693011	-2.6486
Singapore	-4.743548	-3.6852	-4.636200	-4.3226	-4.820439	-2.6486
Thailand	-7.685249	-3.6852	-7.537346	-4.3226	-7.832711	-2.6486

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่า ADF test Statistic ณ ระดับ 1st difference มีค่าน้อยกว่า 1% critical value ซึ่งแสดงถึงอัตราแลกเปลี่ยนในลำดับ 1st difference ของทุกประเทศมีลักษณะ Stationary แสดงว่า อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราของประเทศไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซียและสิงคโปร์ เป็น Integration of order 1 หรือ I(1) นั่นเอง จากผลการทดสอบที่ได้นี้แสดงว่าเราสามารถนำตัวแปรอัตราแลกเปลี่ยน ณ ระดับ 1st difference ของแต่ละประเทศไปใช้ในการประมาณค่าแบบจำลองต่อไปได้

4.2 ผลการวิเคราะห์แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา โดยวิธี **Seemingly unrelated regression (SURE)**

เมื่อทำการทดสอบ Unit root พบว่าตัวแปรมีลักษณะหนึ่งที่ระดับ 1st difference ทุกตัว ดังนั้นจึงทำการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการว่างงาน อัตราดอกเบี้ย อัตราแลกเปลี่ยนและอัตราเงินเฟ้อของประเทศอาเซียน 5 ด้วยวิธี Seemingly unrelated regression (SURE) โดยใช้วิธีใส่ Time Trend เพื่อแก้ไขปัญหาข้อมูลมีลักษณะไม่หนึ่งที่ระดับ Level (I(0))

ตารางที่ 4.5 ผลการทดสอบ Seemingly unrelated regression (SURE) ใน 5 ประเทศอาเซียน โดยมีตัวแปรตาม คือ อัตราเงินเฟ้อ

Variable	Indonesia	Malaysia	Philippines	Singapore	Thailand
UNEMPLOYMENT _t	0.465572	-0.676220***	-0.500562*	-0.403211*	-0.315703*
REAL INTEREST _{t-1}	-0.119357*	-0.210363*	-0.096869**	0.028348	-0.028447**
LOG EXCHANGE _{t-1}	43.36544	0.965919	24.80238	-3.477331**	-9.691933*
CRISIS ₉₇	25.48560	1.230259	3.925839	-1.639024***	-0.755280**
CRISIS _{oil}	0.855003	0.417401	2.867189**	1.201029**	1.072457*
CRISIS _{USA}	1.927278	1.253983	4.493408	2.580142	2.186406

หมายเหตุ: *** หมายถึง มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

** หมายถึง มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

* หมายถึง มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.10

ที่มา: จากการคำนวณ

จากตาราง 4.5 ผลการทดสอบ Seemingly Unrelated Regression พบว่า

4.2.1 ประเทศอินโดนีเซีย ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t มีดังนี้

1) ตัวแปรอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง ณ ช่วงเวลา $t-1$ สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.10 เมื่ออัตราดอกเบี้ย ณ ช่วงเวลา $t-1$ เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t ลดลงร้อยละ 0.119357 ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.2.2 ประเทศมาเลเซีย ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t มีดังนี้

1) ตัวแปรอัตราการว่างงาน ณ ช่วงเวลา t สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.01 เมื่ออัตราการว่างงาน ณ ช่วงเวลา t เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t ลดลงร้อยละ 0.676220 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในระยะสั้น เศรษฐกิจของประเทศมาเลเซียส่วนใหญ่ สามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีเส้นโค้งฟิลลิปส์ ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2) ตัวแปรอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง ณ ช่วงเวลา $t-1$ สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.10 เมื่ออัตราดอกเบี้ย ณ ช่วงเวลา $t-1$ เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t ลดลงร้อยละ 0.210363 ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.2.3 ประเทศฟิลิปปินส์ ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t มีดังนี้

1) ตัวแปรอัตราการว่างงาน ณ ช่วงเวลา t สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.10 เมื่ออัตราการว่างงาน ณ ช่วงเวลา t เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t ลดลงร้อยละ 0.500562 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในระยะสั้น เศรษฐกิจของประเทศฟิลิปปินส์ส่วนใหญ่ สามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีเส้นโค้งฟิลลิปส์ ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2) ตัวแปรอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง ณ ช่วงเวลา $t-1$ สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 เมื่ออัตราดอกเบี้ย ณ ช่วงเวลา $t-1$ เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t ลดลงร้อยละ 0.096869 ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3) ตัวแปรหุน่วิกฤตราคาน้ำมัน ปี 1981-1984, 1990-1991, 2003-2008 สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 เมื่อตัวแปรหุน่วิกฤตราคาน้ำมัน ปี 1981-1984, 1990-1991, 2003-2008 เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t เพิ่มขึ้นร้อยละ 2.867189 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.2.4 ประเทศสิงคโปร์ ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t มีดังนี้

1) ตัวแปรอัตราการว่างงาน ณ ช่วงเวลา t สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.10 เมื่ออัตราการว่างงาน ณ ช่วงเวลา t เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t ลดลงร้อยละ 0.403211 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในระยะสั้น เศรษฐกิจของประเทศสิงคโปร์ส่วนใหญ่ สามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีเส้นโค้งฟิลลิปส์ ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2) ตัวแปรอัตราแลกเปลี่ยนสกุลเงิน ณ ช่วงเวลา $t-1$ สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 เมื่อตัวแปรอัตราแลกเปลี่ยนสกุลเงิน ณ ช่วงเวลา $t-1$ เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t ลดลงร้อยละ 3.477331 ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3) ตัวแปรหุน่วิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชียปี 1997, 1998 สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.01 เมื่อตัวแปรหุน่วิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชียปี 1997, 1998 เปลี่ยนแปลง

เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t ลดลงร้อยละ 1.639024 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4) ตัวแปรหุ้นวิกฤตราคาน้ำมัน ปี 1981-1984, 1990-1991, 2003-2008 สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 เมื่อตัวแปรหุ้นวิกฤตราคาน้ำมัน ปี 1981-1984, 1990-1991, 2003-2008 เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.201029 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.2.5 ประเทศไทย ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t มีดังนี้

1) ตัวแปรอัตราว่างงาน ณ ช่วงเวลา t สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.10 เมื่ออัตราว่างงาน ณ ช่วงเวลา t เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t ลดลงร้อยละ 0.315703 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในระยะสั้น เศรษฐกิจของประเทศไทยส่วนใหญ่สามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีเส้นโค้งฟิลลิปส์ ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2) ตัวแปรอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง ณ ช่วงเวลา $t-1$ สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.1 เมื่ออัตราดอกเบี้ย ณ ช่วงเวลา $t-1$ เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t ลดลงร้อยละ 0.028447 ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3) ตัวแปรอัตราแลกเปลี่ยนสกุลเงิน ณ ช่วงเวลา $t-1$ สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.10 เมื่อตัวแปรอัตราแลกเปลี่ยนสกุลเงิน ณ ช่วงเวลา $t-1$ เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t ลดลงร้อยละ 9.691933 ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4) ตัวแปรหุ้นวิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชียปี 1997, 1998 สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 เมื่อตัวแปรหุ้นวิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชียปี 1997, 1998 เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t ลดลงร้อยละ 0.755280 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

5) ตัวแปรหุ้นวิกฤตราคาน้ำมัน ปี 1981-1984, 1990-1991, 2003-2008 สามารถอธิบายได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.10 เมื่อตัวแปรหุ้นวิกฤตราคาน้ำมัน ปี 1981-1984, 1990-1991, 2003-2008 เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ ช่วงเวลา t เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.072457 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานตามทฤษฎีเส้นโค้งฟิลลิปส์นั้น พบได้ใน 4 ประเทศ คือ ประเทศมาเลเซีย ประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศสิงคโปร์และประเทศไทย ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงเป็นไปตามสมมติฐาน 4 ประเทศ คือ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย ประเทศฟิลิปปินส์ และประเทศไทย ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราแลกเปลี่ยนสกุลเงิน มีเพียงประเทศสิงคโปร์และประเทศไทยเท่านั้น ที่เกิดความสัมพันธ์ของทั้งสองตัวแปรนี้และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ความสัมพันธ์ของอัตราเงินเฟ้อและตัวแปรหุ่นวิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชียปี 1997, 1998 เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ประเทศสิงคโปร์และประเทศไทย กล่าวคืออัตราเงินเฟ้อได้ลดลงในช่วงที่เกิดวิกฤต ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อกับวิกฤตราคาน้ำมัน พบความสัมพันธ์ในประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศสิงคโปร์และประเทศไทย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคืออัตราเงินเฟ้อได้เพิ่มขึ้นในช่วงที่เกิดวิกฤต ส่วนความสัมพันธ์ของอัตราเงินเฟ้อและตัวแปรหุ่นวิกฤตสินเชื่อดับไฟไหม้ นั้น ไม่พบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทั้ง 5 ประเทศ เพราะวิกฤตสินเชื่อดับไฟไหม้ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศในอาเซียนไม่มากนัก สังเกตได้จากตัวเลขเศรษฐกิจของประเทศส่วนใหญ่ในอาเซียนในไตรมาสที่ 2 ปี 2008 กลับมีทิศทางที่ดีขึ้น ตรงกันข้ามกับประเทศสหรัฐอเมริกาและยุโรปที่ยังอ่อนแออยู่มาก เนื่องจากวิกฤตที่เกิดขึ้นในรอบนี้ ประเทศอาเซียนเป็นเพียงผู้ถูกระทบทางอ้อมเท่านั้น ในขณะที่วิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชียในปี 1997 นั้น เกิดขึ้นในภูมิภาคจึงส่งผลกระทบต่อประเทศในอาเซียนเอง

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผลการศึกษาในครั้งนี้จะพบความสัมพันธ์เส้นโค้งฟิลลิปส์ในเกือบทุกประเทศที่ทำการศึกษา ยกเว้นอินโดนีเซีย แต่งานศึกษาของ Puzon (2009) กลับพบเส้นโค้งฟิลลิปส์ในประเทศอินโดนีเซียด้วย ทั้งนี้อาจเนื่องด้วยหลายปัจจัย เช่น โมเดลที่ใช้ทำการศึกษา ช่วงเวลาที่ใช้ในการศึกษา จำนวนตัวแปรต้นที่ใช้ในการศึกษา เป็นต้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้จัดทำตารางสรุปผลของงานวิจัยในอดีตเรื่องความสัมพันธ์เส้นโค้งฟิลลิปส์บางเรื่อง เพื่อเปรียบเทียบผลการศึกษาในครั้งนี้นี้กับผลการศึกษาก่อนหน้านี้ รวมทั้งผลการศึกษาที่มีต่อประเทศอื่นๆ นอกเหนือจากประเทศอาเซียนทั้ง 5 ประเทศ ดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 สรุปการอ้างอิงผลการวิเคราะห์ข้อมูลไปสู่งานวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัย	หัวข้อเรื่อง	ประเทศที่ศึกษา	ประเทศที่พบความสัมพันธ์เส้นโค้งฟิลลิปส์
วิลาสินี มณีรัตน์	การศึกษาความสัมพันธ์เส้นโค้งฟิลลิปส์ ใน 5 ประเทศ	อินโดนีเซีย, มาเลเซีย, ฟิลิปปินส์, สิงคโปร์ และ ไทย	มาเลเซีย, ฟิลิปปินส์, สิงคโปร์ และไทย
Alain Guay et al (2003)	The New Phillips Curve in Canada	แคนาดา	แคนาดา
Chor Foon Tang and Hooi Hooi Lean (2007)	Is the Phillips Curve Stable for Malaysia? New Empirical Evidence	มาเลเซีย	มาเลเซีย
Puzon (2009)	The Inflation Dynamics of the ASEAN-4: A Case Study of The Phillips Curve Relationship	อินโดนีเซีย, มาเลเซีย, ฟิลิปปินส์ และไทย	อินโดนีเซีย, มาเลเซีย, ฟิลิปปินส์ และไทย
Lai Chin Sian (2010)	Testing the Validity of Phillips Curve in the Newly Industrialized Countries (Nics)	เม็กซิโก, ตุรกี, บราซิล, แอฟริกาใต้, ไทย, อินเดีย และฟิลิปปินส์	เม็กซิโก, ตุรกี, บราซิล, แอฟริกาใต้ และไทย
Hussein Ali Al-Zeaud (2014)	The Trade-Off between Unemployment and Inflation Evidence from Causality Test for Jordan	จอร์แดน	ไม่พบความสัมพันธ์เส้นโค้งฟิลลิปส์

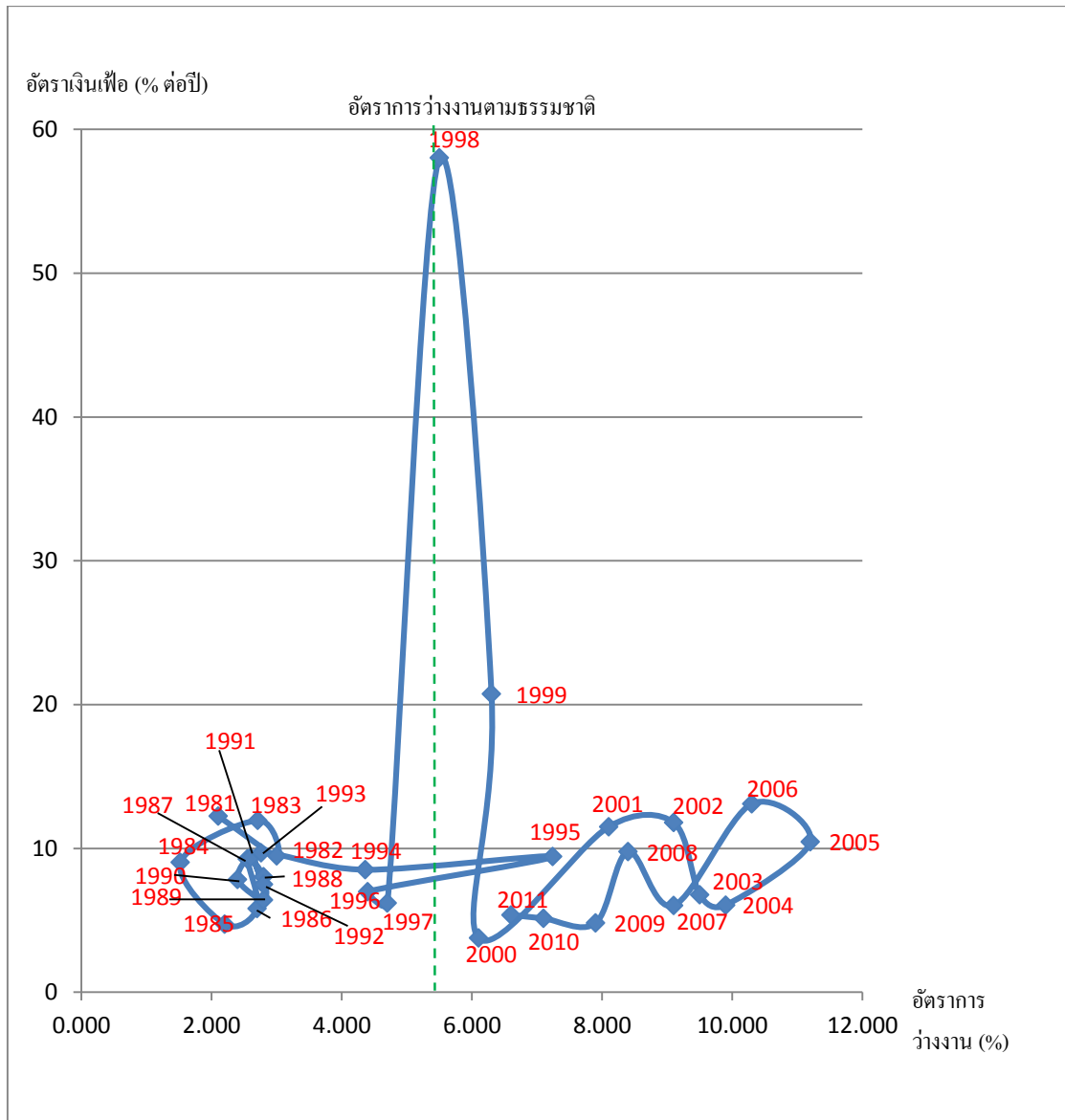
4.3 การวิเคราะห์เพื่ออธิบายถึงสาเหตุของการเกิดเส้นโค้งฟิลลิปส์ในแต่ละช่วงเวลาของแต่ละประเทศในกลุ่มประเทศอาเซียน 5

ในส่วนนี้จะเป็นการอธิบายถึงสาเหตุของการเกิดเส้นโค้งฟิลลิปส์ในแต่ละช่วงเวลาของแต่ละประเทศในกลุ่มประเทศอาเซียน 5 โดยใช้การสร้างกราฟจากข้อมูลดิบของอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อของแต่ละประเทศในอาเซียน 5 โดยอาจจะได้ผลเหมือนหรือต่างจากผลของการวิเคราะห์เชิงปริมาณ โดยจะมีการอธิบายถึงสาเหตุที่ทำให้ผลเหมือนหรือต่างจากการวิเคราะห์เชิงปริมาณ

4.3.1 ประเทศอินโดนีเซีย

ภาพที่ 4.1 จะแสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซีย ในปีช่วงปี 1981-2001 และภาพที่ 4.2 จะแสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซียในปีช่วงปี 1981-1987 ซึ่งเราพบว่าอัตราการว่างงานค่อนข้างคงที่แต่อัตราเงินเฟ้อมีจุดที่น่าสนใจคือในช่วงปี 1983-1985 ประเทศอินโดนีเซียในช่วงปี 1983-1987 ถือเป็นช่วงที่เศรษฐกิจของอินโดนีเซียพลิกฟื้นจากภาวะหดตัวทางเศรษฐกิจที่เริ่มมาจากช่วงปีก่อนหน้านี้ โดยในปี 1982 การเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศได้ตกต่ำลงมาก จนเหลือเพียง 2.2 เปอร์เซ็นต์ แต่ในปีถัดมาก็มีการฟื้นตัวจนทำให้การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเพิ่มขึ้น 4.2 เปอร์เซ็นต์ในปี 1985 โดยมีปัจจัยมาจากภาคเกษตรกรรมที่ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำนาเป็นหลัก และได้ผลผลิตที่ดี รวมไปถึงตลาดน้ำมันที่มีเสถียรภาพดีขึ้น เพราะประเทศอินโดนีเซียเป็นสมาชิกของกลุ่มประเทศองค์การผู้ส่งออกน้ำมัน (OPEC) โดยน้ำมันและแก๊สมีสัดส่วนราว 21 เปอร์เซ็นต์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของอินโดนีเซียและทำรายได้ให้รัฐบาลได้มากถึง 65 เปอร์เซ็นต์ของงบประมาณรายได้ทั้งหมด

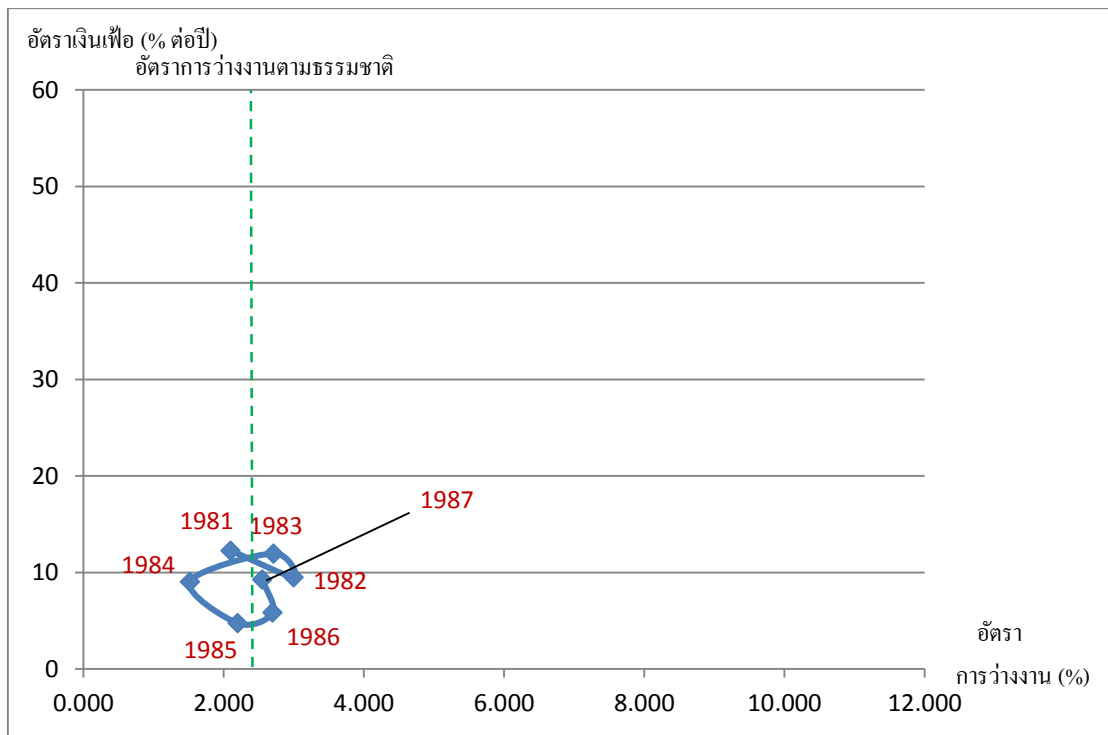
ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซียตั้งแต่ปี 1981-2011

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซียในปี 1981-2011

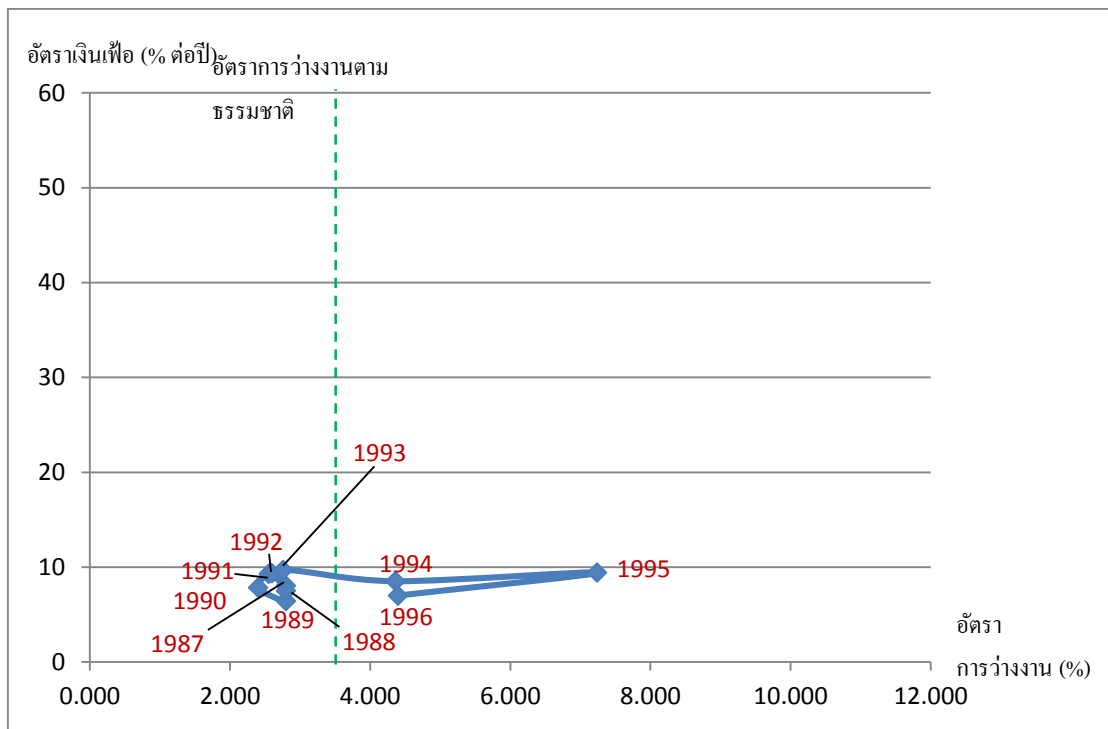
หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซียตั้งแต่ปี 1981-1997

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซียในปี 1981-1997

ภาพที่ 4.3 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซีย ในช่วงปี 1987-1996 ซึ่งถือเป็นช่วงเศรษฐกิจก่อนเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินครั้งใหญ่ในประเทศในทวีปเอเชียในปี 1997 เราพบว่าช่วงปีดังกล่าวอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานค่อนข้างคงที่และมีการเปลี่ยนแปลงมากพอสมควร ในช่วงปี 1987-1990 เป็นช่วงที่ค่าเงินรูเปียของประเทศอินโดนีเซียมีอัตราแลกเปลี่ยนเมื่อเทียบกับสกุลเงินดอลลาร์สหรัฐค่อนข้างคงที่ และในช่วงปี 1987 - 1993 เป็นช่วงปีที่เราพบว่าอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซียกลับเข้าสู่อัตราการว่างงานตามธรรมชาติและเป็นเส้นโค้งฟิลลิปส์ระยะยาว และอาจมีสาเหตุจากการที่ในปี 1990-1993 ค่าเงินรูเปียก็อ่อนค่าลงเป็นสาเหตุให้การว่างงานลดลง แต่หลังจากปี 1993 รัฐบาลก็ได้เข้าไปแทรกแซงค่าเงินเพื่อให้ค่าเงินรูเปียกลับมาแข็งค่าขึ้นอีกครั้ง โดยแข็งค่าขึ้น 16 เปอร์เซ็นต์ในปี 1994 และเกือบ 20 เปอร์เซ็นต์ในปี 1996 การแข็งค่าขึ้นของสกุลเงินรูเปียในครั้งนี้ ก่อให้เกิดการหดตัวของอุตสาหกรรมการส่งออก เราจะสังเกตได้ว่าในช่วงปี 1994 - 1996 อัตราการว่างงานสูงเนื่องจากผลของการแทรกแซงค่าเงิน เนื่องจาก

สินค้าจากประเทศอินโดนีเซียจะมีราคาแพงขึ้น และก่อให้เกิดการนำเข้าที่เพิ่มสูงมากขึ้นในเชิงปริมาณ แต่ก็ไม่ได้ส่งผลให้เกิดการขาดดุลทางการค้าแต่อย่างใด

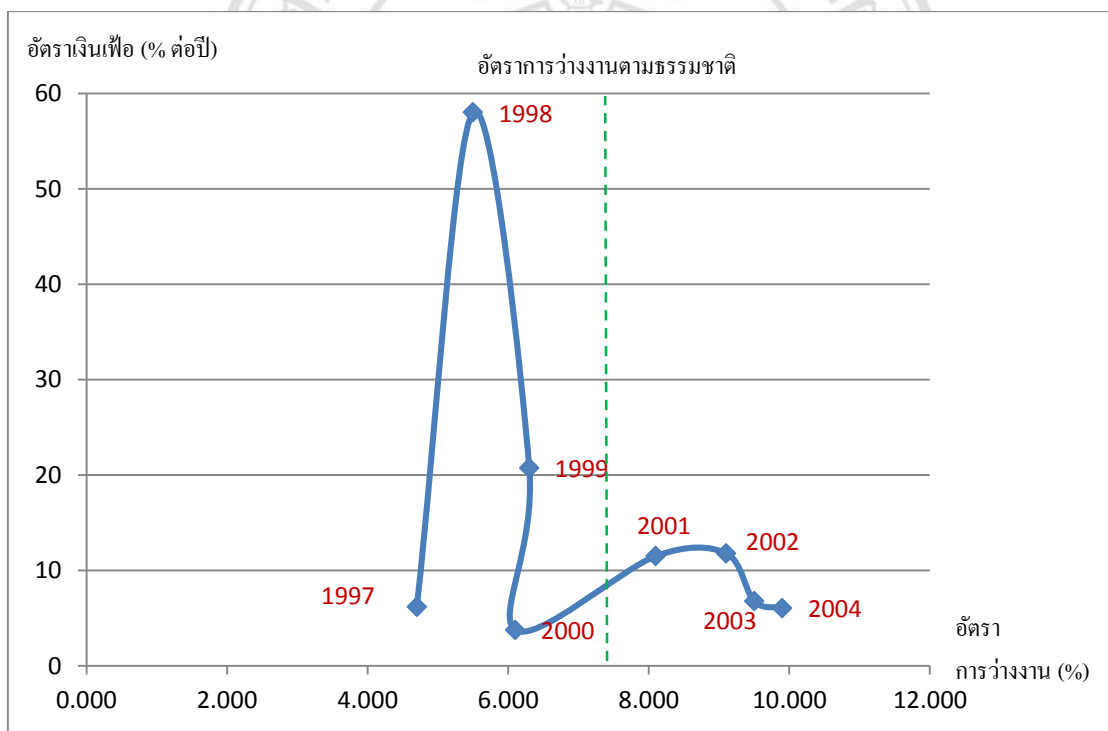
หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซียตั้งแต่ปี 1987-1996

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซียในปี 1987-1996

ภาพที่ 4.4 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซียในช่วงปี 1978-2004 ซึ่งเป็นช่วงที่เกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินในทวีปเอเชีย โดยเริ่มจากประเทศไทยลุกลามไปทั่วทวีปรวมถึงประเทศอินโดนีเซียด้วย โดยเริ่มจากการที่ค่าเงินของประเทศอินโดนีเซียอ่อนค่าลง ทำให้ต้นทุนของวัตถุดิบที่เป็นสินค้านำเข้าสูงขึ้น รวมไปถึงปัจจัยภายนอก เช่น ราคาน้ำมันที่สูงขึ้นอีกด้วย จึงทำให้ต้นทุนการผลิตสินค้าโดยรวมเพิ่มขึ้น ซึ่งเราจะเห็นว่าในช่วงเศรษฐกิจถดถอยครั้งนี้เราพบว่ามีลักษณะของเส้นโค้งฟิลลิปส์ปรากฏอยู่กล่าวคือในช่วงปีดังกล่าวมีอัตราเงินเฟ้อจากที่สูงมากในปี 1998 ลดต่ำลงในปีต่อๆ มา ซึ่งอัตราเงินเฟ้อที่สูงขึ้นดังกล่าวมิได้มาจากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่เป็นเพราะปัญหาสินค้านำเข้ามีราคาสูงเพิ่มมากขึ้นจึงเป็นเหตุให้สินค้าอื่น ๆ มีราคาสูงขึ้นตาม และอัตราการว่างงานก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นนับตั้งแต่ปี 1997 ซึ่งวิกฤตการณ์ทางการเงินครั้งนี้ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของอินโดนีเซียตั้งแต่กลางปี 1997 โดยอินโดนีเซียได้มีนโยบายตอบโต้โดย

ประกาศลอยตัวค่าเงินรูเปีย เพิ่มอัตราดอกเบี้ยและใช้นโยบายการคลังแบบรัดเข็มขัด โดยให้กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund:IMF) เข้ามาแทรกแซงโดยลดนโยบายบางอย่างที่ไม่จำเป็นออกไป เช่น การผูกขาดบางประการของประธานาธิบดีซูฮาโต อีกทั้งยังมีการเซ็นสัญญาทางการเงินอีกหลายฉบับเพื่อแก้ปัญหาหนี้ แต่ประเทศอินโดนีเซียก็ยังคงได้รับผลกระทบจากวิกฤตการณ์ทางการเงินครั้งนี้เป็นอย่างมาก โดยในเดือนพฤศจิกายน การลดค่าของเงินรูเปียทำให้หนี้สาธารณะเพิ่มขึ้นเป็น 6 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ ผลกระทบที่มวลรวมภายในประเทศในปี 1998 ลดลง 13.1 เปอร์เซ็นต์ ส่งผลกระทบให้อินโดนีเซียมาถึงจุดต่ำสุดในช่วงกลางปี 1999 เมื่อ ผลกระทบที่มวลรวมภายในประเทศเติบโตเพียง 0.8 เปอร์เซ็นต์ และอัตราเงินเฟ้อสูงถึงเกือบ 60 เปอร์เซ็นต์ เศรษฐกิจของมาเลเซียในปี 2000 – 2004 เริ่มจะทรงตัวและพบว่าการขยายตัวเพียงเล็กน้อยทั้งอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อ

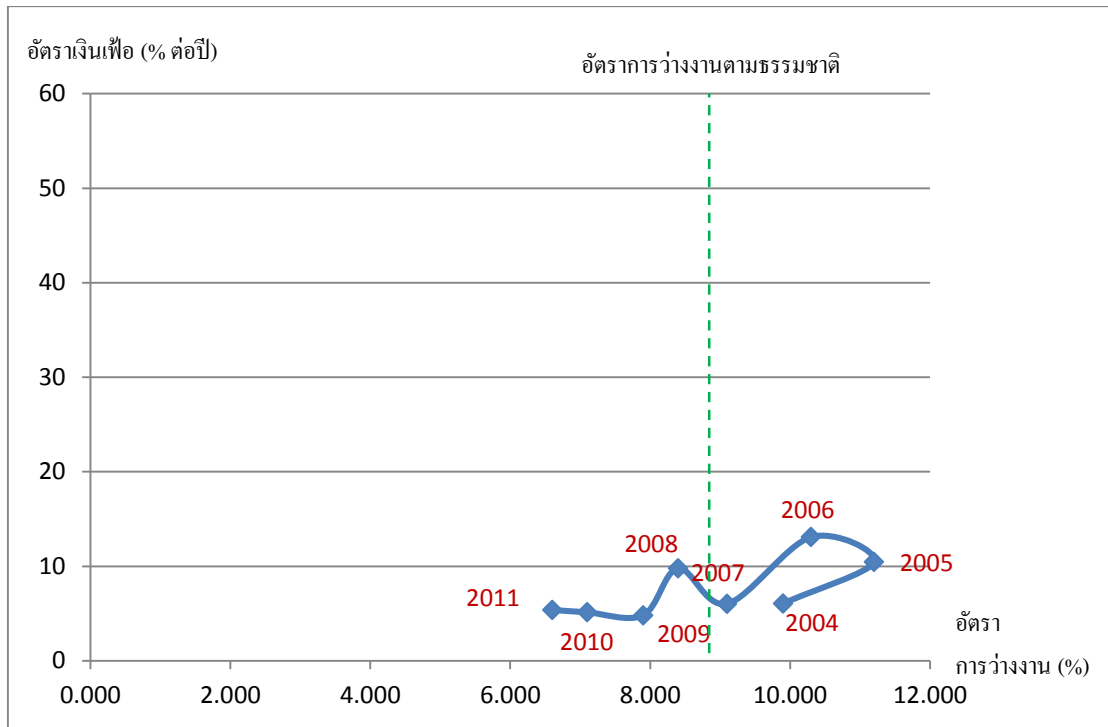
หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซียตั้งแต่ปี 1978-2004

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซียในปี 1978-2004

ภาพที่ 4.5 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซีย ในช่วงปี 2004-2011 ซึ่งถือเป็นช่วงหลังจากยุคของประธานาธิบดีซูฮาร์โต โดยเศรษฐกิจของอินโดนีเซียก็พบกับวิกฤตการณ์ย่อยๆ หลายครั้งด้วยกันในช่วงปลายปี 2004 อินโดนีเซียต้องเผชิญกับราคาน้ำมันที่สูงขึ้น รัฐบาลต้องปรับลดการช่วยเหลือราคาน้ำมัน ซึ่งทำให้ราคาขายปลีกของน้ำมันสูงขึ้นเท่าตัว ทำให้อัตราเงินเฟ้อสูงขึ้นเท่าตัวด้วยเช่นเดียวกัน และเศรษฐกิจอินโดนีเซียต้องเผชิญกับอัตราเงินเฟ้อที่สูงไปจนถึงปี 2006 แต่ในปี 2006 เศรษฐกิจของอินโดนีเซียก็ดีขึ้น มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น 5.1 เปอร์เซ็นต์ รายได้ต่อหัวประชากรเพิ่มขึ้นมาอยู่ในระดับเดียวกันกับปีก่อน เกิดวิกฤตการณ์ทางการเงิน ตลาดหุ้นจาการ์ตามีดัชนีเพิ่มสูงขึ้นถึง 42 เปอร์เซ็นต์จากปี 2004 แต่ปัญหาที่ยังมีอยู่ในเศรษฐกิจของอินโดนีเซียคือยังมีการลงทุนจากต่างประเทศอยู่ในระดับต่ำ และมีปัญหาการคอร์รัปชันที่ค่อนข้างสูง ในปี 2007 ถึงแม้ว่าเศรษฐกิจของอินโดนีเซียต้องเผชิญกับปัญหาอัตราการว่างงานสูงที่ระดับ 9 เปอร์เซ็นต์ซึ่งมีสาเหตุมาจากเศรษฐกิจโลกที่เกิดชะลอตัว แต่เศรษฐกิจของอินโดนีเซียก็ยังเจริญเติบโตได้ในอัตราเพิ่มสูงขึ้นกว่า 6.3 เปอร์เซ็นต์ โดยสามารถลดความยากจนลงได้จาก 17.8 เปอร์เซ็นต์เหลือเพียง 16.6 เปอร์เซ็นต์ และลดอัตราการว่างงานลงมาได้เหลือ 7 เปอร์เซ็นต์ในปี 2009 และลดต่ำลงเรื่อยในขณะที่มีอัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจนถึงปี 2011 แสดงให้เห็นถึงการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจที่มั่นคงของประเทศอินโดนีเซีย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซียตั้งแต่ปี 2004-2011

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

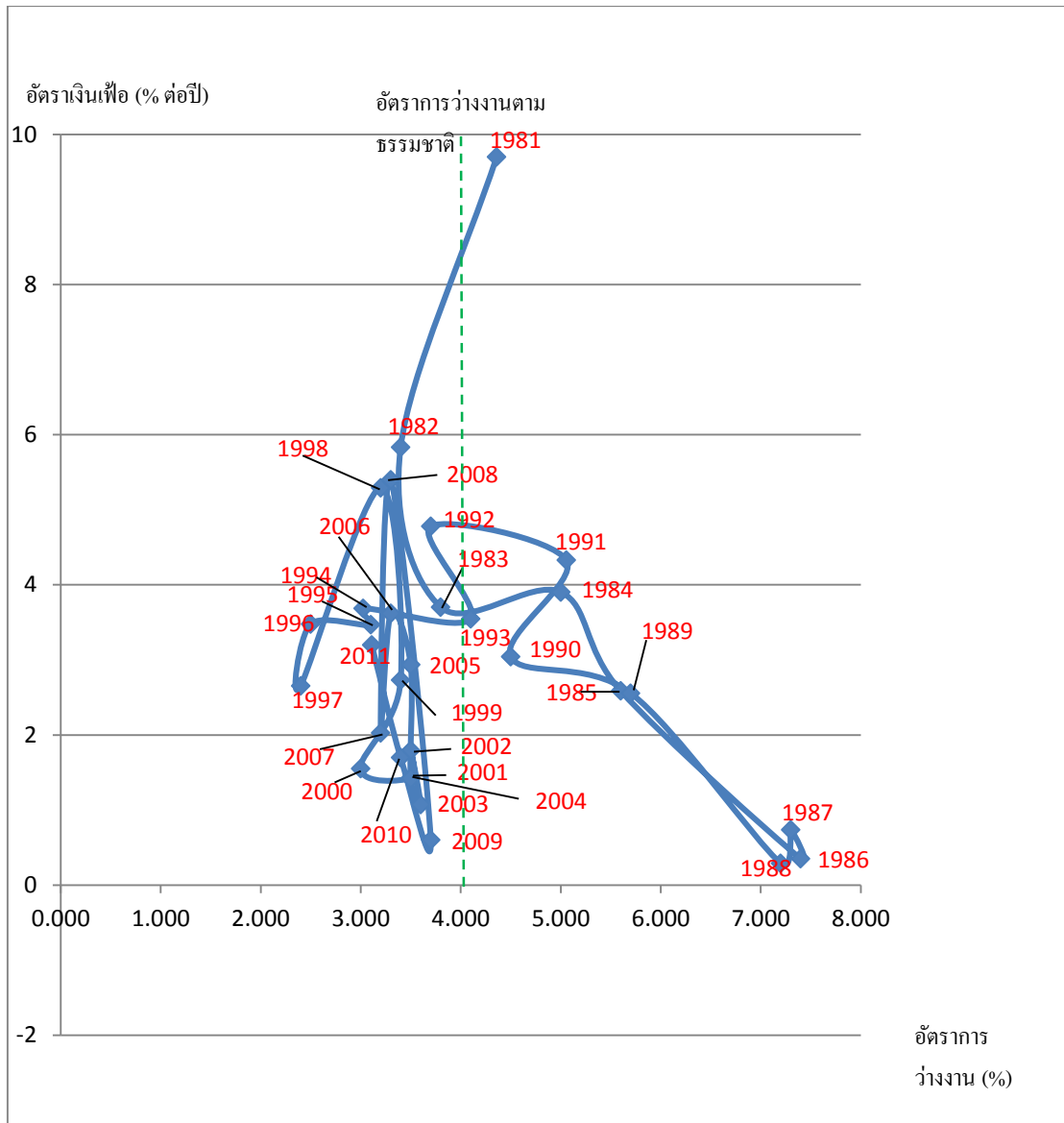
ภาพที่ 4.5 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศอินโดนีเซียในปี 2004-2011

โดยสรุปแล้ว ประเทศอินโดนีเซียในช่วงปี 1981-2011 นั้นแม้จะพบว่ามีเส้นโค้งฟิลลิปส์ปรากฏอยู่ในบางช่วง ได้แก่ช่วงปี 1998 - 2000 และ 2002 - 2004 ก็ตาม แต่เนื่องจากช่วงเวลาที่เหลือส่วนใหญ่ไม่ปรากฏว่ามีเส้นโค้งฟิลลิปส์ขึ้น จึงทำให้ผลที่ได้จากการวิเคราะห์โดยใช้แบบจำลองทางเศรษฐมิติในบทที่ 4 นั้น ไม่พบความสัมพันธ์ในทางตรงกันข้ามระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานอย่างมีนัยสำคัญสำหรับประเทศอินโดนีเซีย กล่าวคือสำหรับประเทศอินโดนีเซียแล้ว การปรากฏอยู่ของเส้นโค้งฟิลลิปส์ในช่วงเวลาระหว่างปี 1981-2011 นั้นถือว่าไม่มีความชัดเจนตามทฤษฎีแต่อย่างใด

4.3.2 ประเทศมาเลเซีย

ภาพที่ 4.6 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียในช่วงปี 1981 – 2011 และ ภาพที่ 4.7 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียในช่วงปี 1981 – 1987 ซึ่งเราพบลักษณะของเส้นโค้งฟิลลิปส์ กล่าวคือ ในช่วงปีดังกล่าว อัตราเงินเฟ้อลดลงโดยเฉลี่ยและการว่างงานมีอัตราเพิ่มขึ้น ซึ่งในช่วงปี 1981-1984 นั้นเป็นช่วงเริ่มต้นของภาวะตกต่ำทางเศรษฐกิจของมาเลเซีย ซึ่งในช่วงนี้เราจะพบอัตราการว่างงานตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นช่วงก่อนที่เศรษฐกิจจะถดถอยซึ่งจะปรากฏความสัมพันธ์ของเส้นโค้งฟิลลิปส์ในภายหลัง ผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำจากวิกฤตการณ์การปฏิวัติในอิหร่านทำให้ราคาน้ำมันพุ่งสูงขึ้น ส่งผลให้ต้นทุนในการผลิตสูงขึ้น แต่ราคาขายของผลิตภัณฑ์ส่งออกของมาเลเซียก็ตกลงเช่นกัน จึงเป็นเหตุผลให้ปริมาณการลงทุนลดลง ในขณะที่รัฐบาลจึงออกนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจโดยการใช้จ่ายในอุตสาหกรรมหนักและโครงการโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ แต่มาตรการดังกล่าวก็ทำให้ต้องกู้ยืมเงินจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นถึง 10,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐในช่วงเวลา 4 ปี แต่มาเลเซียก็ยังเจอกับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจอีกครั้งในปี 1985-1986 เมื่อกลุ่มอุตสาหกรรมหนัก เช่น อุตสาหกรรมการต่อเรือ ต้องประสบกับภาวะขาดทุนอย่างหนัก โดยขาดทุนเพิ่มขึ้นถึง 71 เปอร์เซ็นต์เมื่อเทียบกับปี 1985 ซึ่งสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากภาวะการแข็งค่าของเงินเยนในเหตุการณ์ Plaza Accord ซึ่งเมื่อเงินเยนแข็งค่าขึ้น อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีซึ่งมาจากญี่ปุ่นเป็นส่วนใหญ่ทำให้มีต้นทุนสูงขึ้น เป็นที่มาของการขาดทุนอย่างหนักต่อกลุ่มอุตสาหกรรมหนัก ทำให้ในปี 1985-1986 เป็นช่วงที่มีอัตราการว่างงานสูงสุดในช่วงวิกฤตครั้งนี้

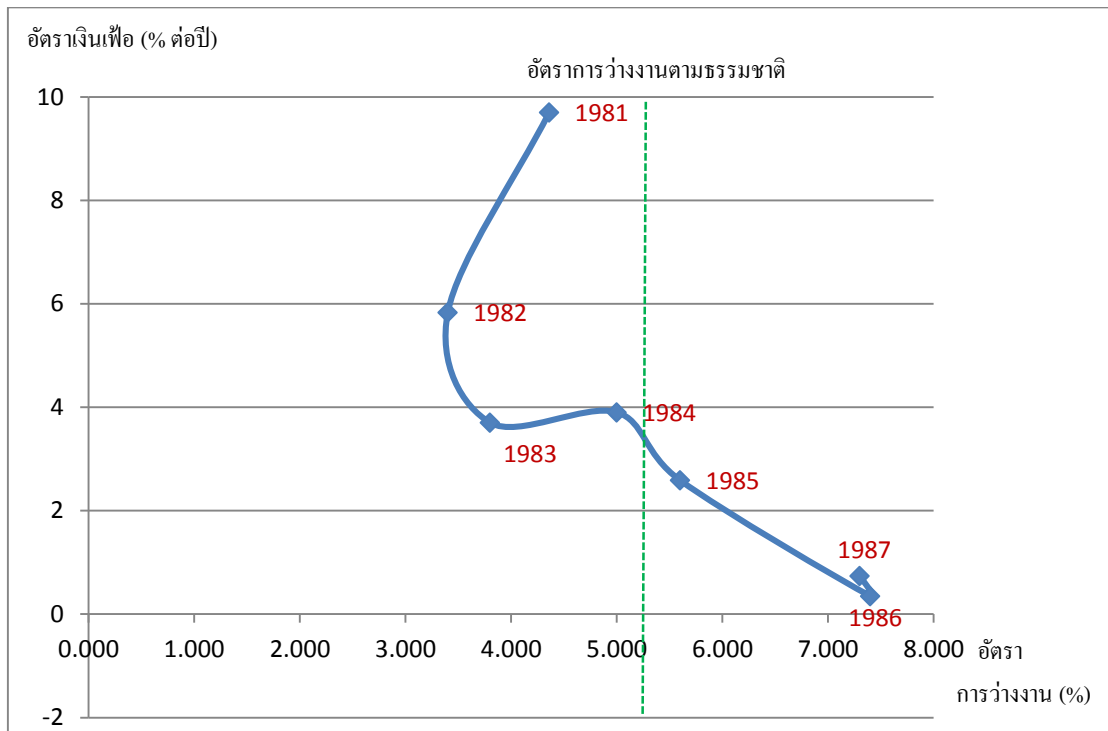
ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียตั้งแต่ปี 1981-2011

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.6 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียในปี 1981-2011

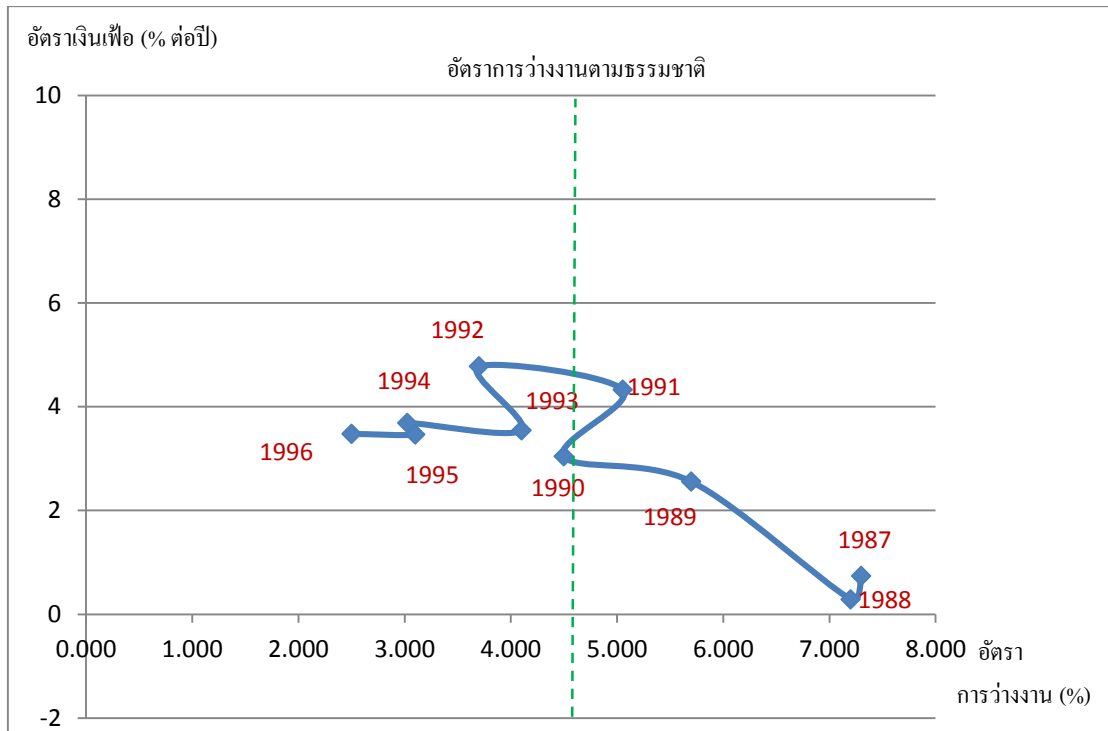

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียตั้งแต่ปี 1981-1987

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียในปี 1981-1987

ภาพที่ 4.8 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียในช่วงปี 1987-1996 ซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับช่วงปีก่อนหน้า กล่าวคือในช่วงปีนี้มีอัตราการว่างงานที่ลดลง และมีอัตราเงินเฟ้อที่สูงขึ้นเล็กน้อยและค่อนข้างคงที่ในช่วงหลัง แสดงให้เห็นถึงสถานะเศรษฐกิจที่อยู่ในช่วงการกลับมาเจริญเติบโตขึ้นอีกครั้งของเศรษฐกิจมาเลเซีย ต่อมาในช่วงปี 1987-1988 มีการเพิ่มขึ้นของความต้องการสินค้าจากต่างชาติเนื่องจากมีสถานะทางการเมืองที่มีเสถียรภาพ และมีโครงสร้างพื้นฐานหลายประการที่มีคุณภาพสูง การลงทุนโดยตรงจากต่างชาติเพิ่มขึ้นที่จากเดิมมีมูลค่าน้อยกว่า 500,000 ล้านดอลลาร์ในปี 1986 เป็น 1.7 พันล้านเหรียญสหรัฐในปี 1989 และเพิ่มเป็น 2.3 พันล้านเหรียญสหรัฐในปี 1990 จนกระทั่งในปีต่อๆมา มาเลเซียก็ยังคงมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ดี จนกระทั่งมีวิกฤตเศรษฐกิจครั้งใหม่เกิดขึ้นในปี 1997

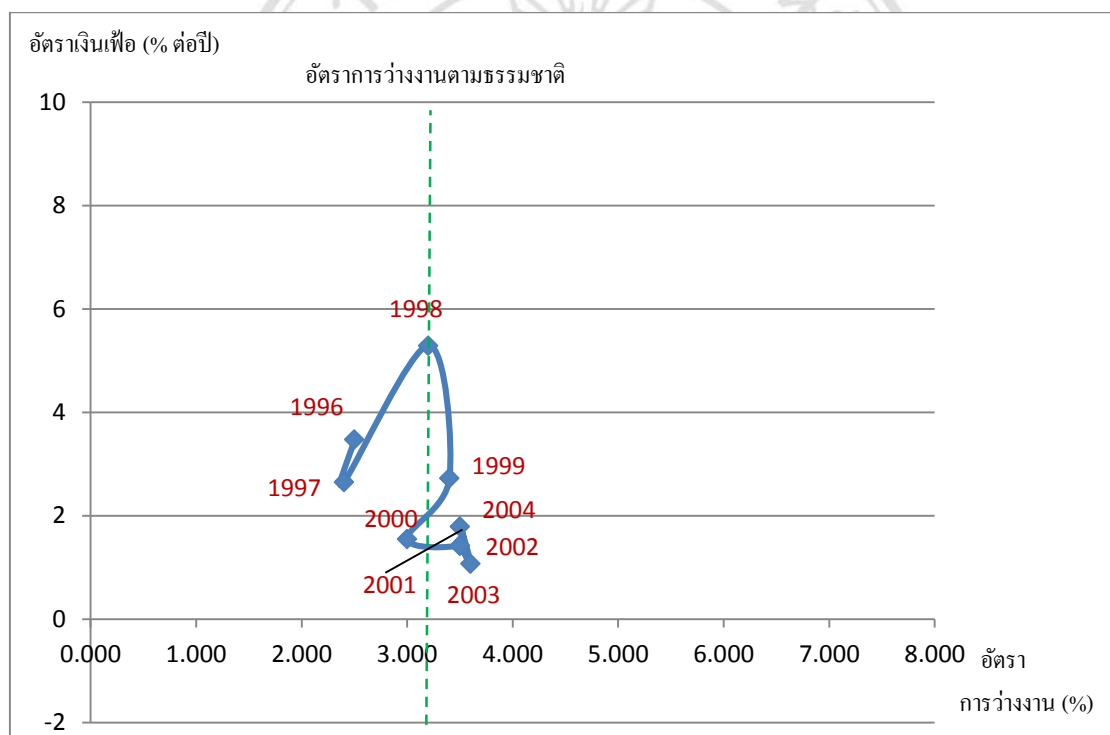
หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียตั้งแต่ปี 1987-1996

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียในปี 1987-1996

ภาพที่ 4.9 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียในช่วงปี 1996-2004 เป็นช่วงที่เศรษฐกิจของมาเลเซียต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชีย พบลักษณะของเส้น โค้งฟิลลิปส์เล็กน้อยในช่วงปี 1998-2004 โดยอาจกล่าวได้ว่าเป็นช่วงที่เศรษฐกิจมาเลเซียอยู่ในช่วงถดถอย คือมีอัตราเงินเฟ้อที่ลดลงและมีอัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้นแต่เพียงเล็กน้อย ในช่วงเริ่มต้นของวิกฤตครั้งนี้ในเดือนกรกฎาคม 1997 ถึงต้นเดือนมกราคมปี 1998 ค่าเงินริงกิตของประเทศมาเลเซียแข็งค่าขึ้นกว่า 50 เปอร์เซ็นต์เมื่อเทียบกับค่าเงินดอลลาร์สหรัฐจากการใช้นโยบายควบคุมการไหลเข้าออกของเงินทุน จนกระทั่งในเดือนสิงหาคม เศรษฐกิจของมาเลเซียก็เข้าสู่ภาวะถดถอย ความต้องการสินค้าลดลง 2.8 และ 6.8 เปอร์เซ็นต์ในสองไตรมาสแรก อัตราการว่างงานเพิ่มขึ้นจาก 2.5 เปอร์เซ็นต์ในปี 1996 เป็น 3.2 เปอร์เซ็นต์ในปี 1998 อัตราเงินเฟ้อสูงสุดในเดือนมิถุนายนที่ระดับมากกว่า 5 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเป็นผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจ ซึ่งสาเหตุของเงินเฟ้อเกิดจากช่วงก่อนวิกฤตจนถึงช่วงวิกฤตในปี 1998 มีการใช้จ่ายและเศรษฐกิจขยายตัวต่อเนื่อง เนื่องจากภาวะฟองสบู่ ส่งผลค่าเงินของมาเลเซียอ่อนค่าลง ทำให้ต้นทุนวัตถุดิบที่เป็นสินค้านำเข้ามีราคาสูงขึ้น

รวมถึงปัจจัยภายนอก เช่น ราคาน้ำมันสูงขึ้นทำให้ต้นทุนในการผลิตสินค้าโดยรวมเพิ่มขึ้น ต่อมาในปี 2000 รัฐบาลมาเลเซียได้ประกาศลดภาษีในอุตสาหกรรมที่สำคัญๆ อย่างเช่น การลดการชำระภาษีของเครื่องจักรและการนำเข้าอุปกรณ์ในโรงงาน อีกทั้งยังเพิ่มการลงทุนในเรื่องของสาธารณะ เช่น โครงการสร้างถนนและโครงการสร้างรางรถไฟเป็นต้น การดำเนินนโยบายการคลังแบบหดตัวในครั้งนี้ทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเพิ่มขึ้นจาก 1.6 เปอร์เซ็นต์ในปี 1998 เป็น 6.6 เปอร์เซ็นต์ในปี 2000 โดยนำเงินจากหลักทรัพย์ของรัฐบาลมาช่วยเหลือ เช่น การใช้จ่ายเงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ กองทุนบำนาญข้าราชการ และกองทุนประกันต่างๆ จนสามารถนำพาเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซียให้เติบโตได้อีกครั้ง โดยหลังจากวิกฤตการณ์ครั้งนี้ตั้งแต่ปี 2001 – 2004 เราพบว่าอัตราการว่างงานกลับเข้าสู่อัตราการว่างงานตามธรรมชาติอีกครั้งซึ่งถือเป็นเส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะยาว

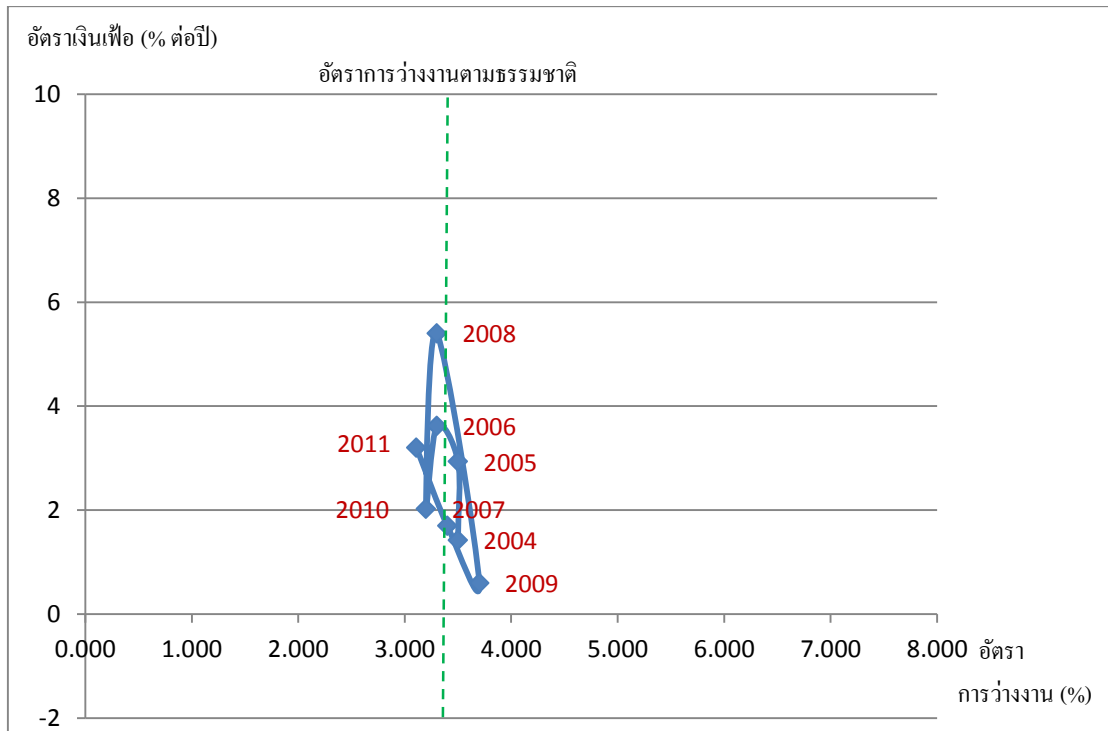
หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียตั้งแต่ปี 1996-2004

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.9 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียในปี 1996-2004

ภาพที่ 4.10 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซีย ในช่วงปี 2004-2011 ในช่วงปีดังกล่าวพบลักษณะของเส้น โค้งฟิลลิปส์เล็กน้อยในปี 2008-2009 และ 2009-2011 ซึ่งก็คือช่วงเริ่มและช่วงหลังจากวิกฤตเศรษฐกิจทั่วโลกในปี 2008-2009 โดยในปี 2008-2009 เศรษฐกิจมาเลเซียมีลักษณะของการถดถอย โดยมีอัตราเงินเฟ้อที่ต่ำลงและมีอัตราการว่างงานที่สูงขึ้นก่อนจะกลับเป็นตรงกันข้ามในช่วงปี 2009-2011 วิกฤตการณ์การเงินทั่วโลกในครั้งนี้เริ่มต้นจากในปี 2008 เกิดการแตกของฟองสบู่อสังหาริมทรัพย์ในสหรัฐฯ โดยเฉพาะบ้านและที่อยู่อาศัย ส่งผลให้ตลาดหุ้นของมาเลเซียมีราคาร่วงลงกว่า 20 เปอร์เซ็นต์ระหว่างปี 2007 ถึง 2009 มูลค่าการส่งออก ลดลง 9.5 เปอร์เซ็นต์ในปี 2009 เมื่อเปรียบเทียบกับปีก่อนหน้า การผลิตในอุตสาหกรรม โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องจักร ลดลง 14.6 เปอร์เซ็นต์ เมื่อเปรียบเทียบกับปีก่อนหน้า ซึ่งเติบโต 5 เปอร์เซ็นต์ รัฐบาลมาเลเซียจึงดำเนินนโยบายเพื่อแก้ปัญหาวิกฤตในครั้งนี้โดยใช้นโยบายแบบขยายตัว โดยธนาคารแห่งชาติของมาเลเซีย (Bank Negara Malaysia:BNM) ได้ทำการปรับลดอัตราดอกเบี้ยนโยบายจาก 2.5 เปอร์เซ็นต์เป็น 2.0 เปอร์เซ็นต์ในเดือนพฤศจิกายนปี 2009 เพื่อเพิ่มโอกาสในการลงทุน อีกทั้งยังมีมาตรการลดการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องหรือจำนวนเงินสดที่ธนาคารพาณิชย์ต้องดำรงไว้จาก 4 เปอร์เซ็นต์ เหลือ 1 เปอร์เซ็นต์ ในเดือนมีนาคม 2009 ส่วนในด้านนโยบายการคลัง สิ่งที่รัฐบาลมาเลเซียได้ดำเนินการเป็นอย่างแรกคือ การอัดฉีดเงินเข้าไปในระบบกว่า 7 พันล้านริงกิตในเดือนพฤศจิกายนปี 2008 และ อัดฉีดอีก 6 หมื่นล้านริงกิตในเดือนกุมภาพันธ์ 2009 โดยมีการลงทุนในการทหาร มีการใช้มาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อการเงินส่วนบุคคลโดยมีรัฐบาลเป็นผู้รับประกัน นอกจากนี้ยังสนับสนุนการพัฒนาในชนบทและภาคการเกษตร ปรับปรุงสาธารณูปโภค และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การศึกษา สุขภาพและที่อยู่อาศัย ผลที่ได้คือผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเพิ่มสูงขึ้น โดยในไตรมาสแรกของปี 2009 ซึ่งคิดลบอยู่ที่ 6.2 เปอร์เซ็นต์ ก็สามารถเปลี่ยนเป็นเพิ่มขึ้น 1.7 เปอร์เซ็นต์ได้ในสิ้นปี 2009 และเพิ่มเป็น 2 เปอร์เซ็นต์และ 3 เปอร์เซ็นต์ในปี 2010 และ 2011 ตามลำดับ

Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียตั้งแต่ปี 2004-2011

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

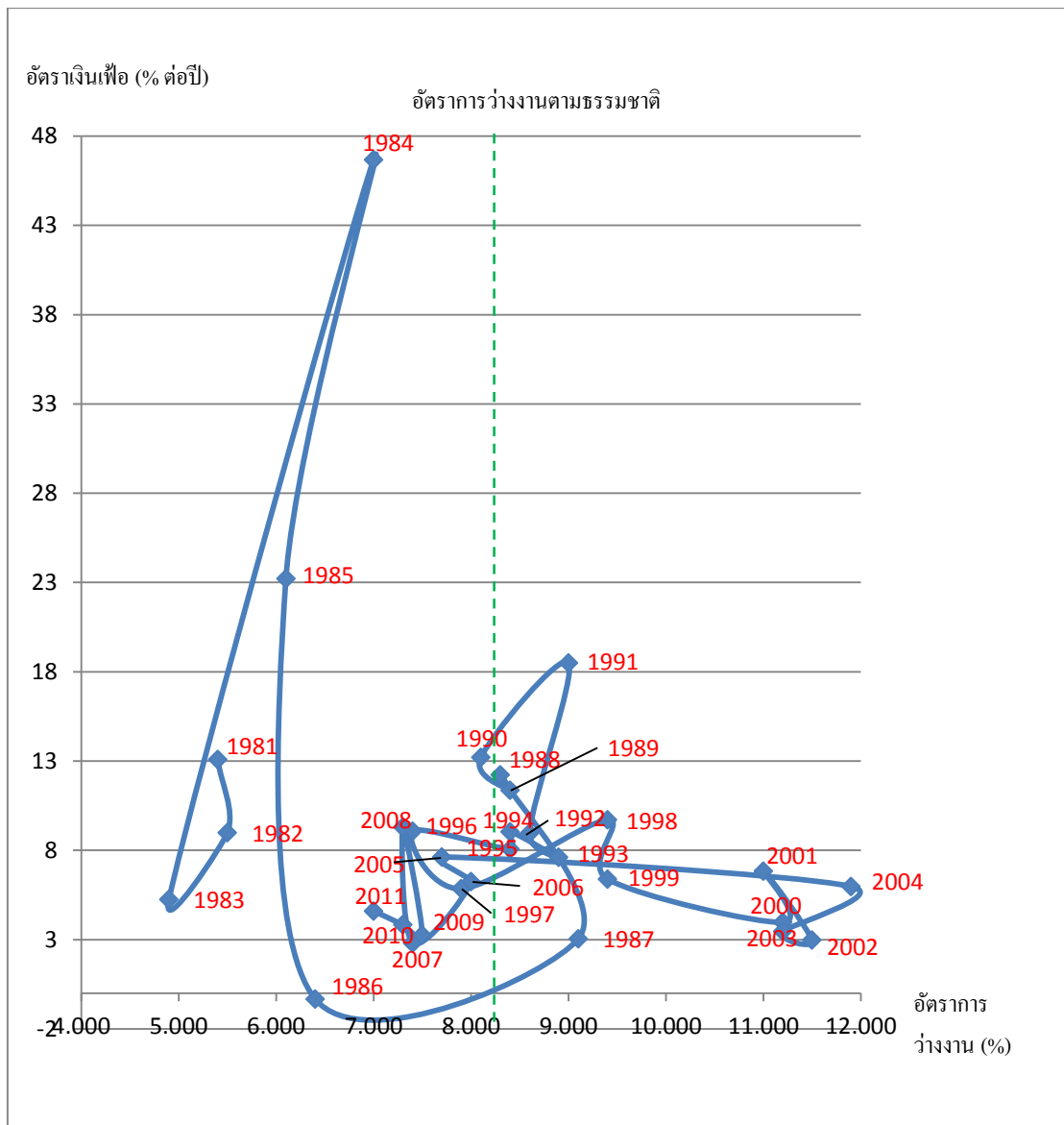
ภาพที่ 4.10 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศมาเลเซียในปี 2004-2011

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

4.3.3 ประเทศฟิลิปปินส์

ภาพที่ 4.11 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ ในช่วงปี 1981-2011 และ ภาพที่ 4.12 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ในช่วงปี 1981-1986 ซึ่งเป็นช่วงที่เศรษฐกิจของประเทศฟิลิปปินส์ต้องเผชิญกับความผันผวนจากปัจจัยภายในเกี่ยวกับการเมือง โดยในปี 1981 ซึ่งปกครองโดยประธานาธิบดี เฟอร์ดินานด์ มาร์กอส มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกในเดือนมกราคม ปี 1981 และมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีและผู้นำระดับหมู่บ้านในเดือน เมษายน 1981 และ 1982 ตามลำดับ โดยประธานาธิบดี เฟอร์ดินานด์ มาร์กอส ก็ยังได้รับเสียงสนับสนุนส่วนใหญ่อยู่ จนกระทั่งในปี 1983 ภายหลังจากการฆาตกรรมนาย เบนีโญ อากีโน นักการเมืองฝ่ายค้านในเดือนสิงหาคม เศรษฐกิจของประเทศฟิลิปปินส์ก็เริ่มพบกับปัญหา ต่อมากลางเดือนตุลาคมปี 1983 เนื่องจากภาระหนี้สินต่างประเทศเยอะ รัฐบาลจึงได้ร้องขอยืดระยะเวลาการชำระหนี้มูลค่ากว่า 500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ จากการคาดการณ์ไว้เพียง 1.8 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ ต่อมามีการใช้จ่ายในภาครัฐแบบขาดดุลกว่า 2 พันล้านเหรียญสหรัฐ ส่งผลให้อุตสาหกรรมการผลิตติดลบในรอบหลายปี มีการปลดพนักงานออกเป็นจำนวนมากในช่วง 4 เดือนแรกของปี 1984 อัตราเงินเฟ้อก็เพิ่มขึ้นเท่าตัวจากการลดค่าของเงินเปโซในเดือนมิถุนายนและตุลาคม จึงทำให้เกิดภาวะเศรษฐกิจชะงักงัน (Stagflation) เศรษฐกิจซบเซา เกิดเงินเฟ้อสูง และอัตราการว่างงานสูง ไปจนถึงปี 1986 ซึ่งในช่วงระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา ตัวเลขทางเศรษฐกิจหลายตัวถูกบิดเบือน เช่น ค่าใช้จ่ายของรัฐบาล ซึ่งถือเป็นช่วงสมัยสุดท้ายของ เฟอร์ดินานด์ มาร์กอส เป็นเหตุให้ประชาชนลุกขึ้นมาต่อต้านและถูกล้มล้างไปในปี 1986

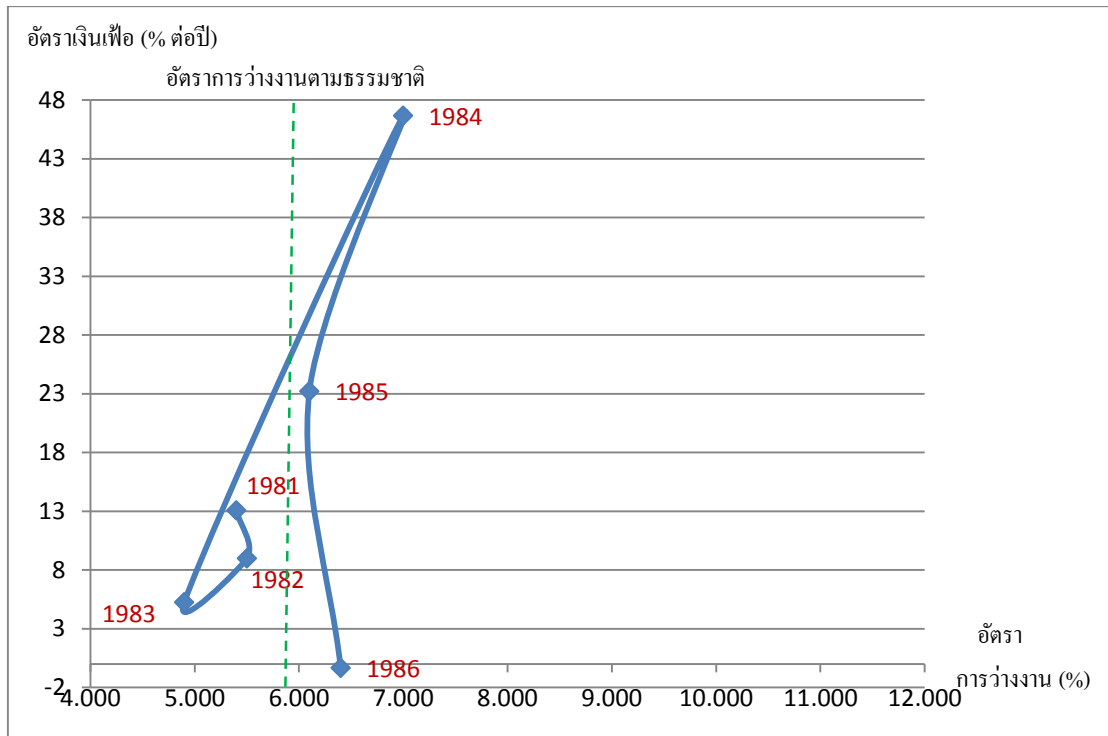
ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ตั้งแต่ปี 1981-2011

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.11 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ในปี 1981-2011

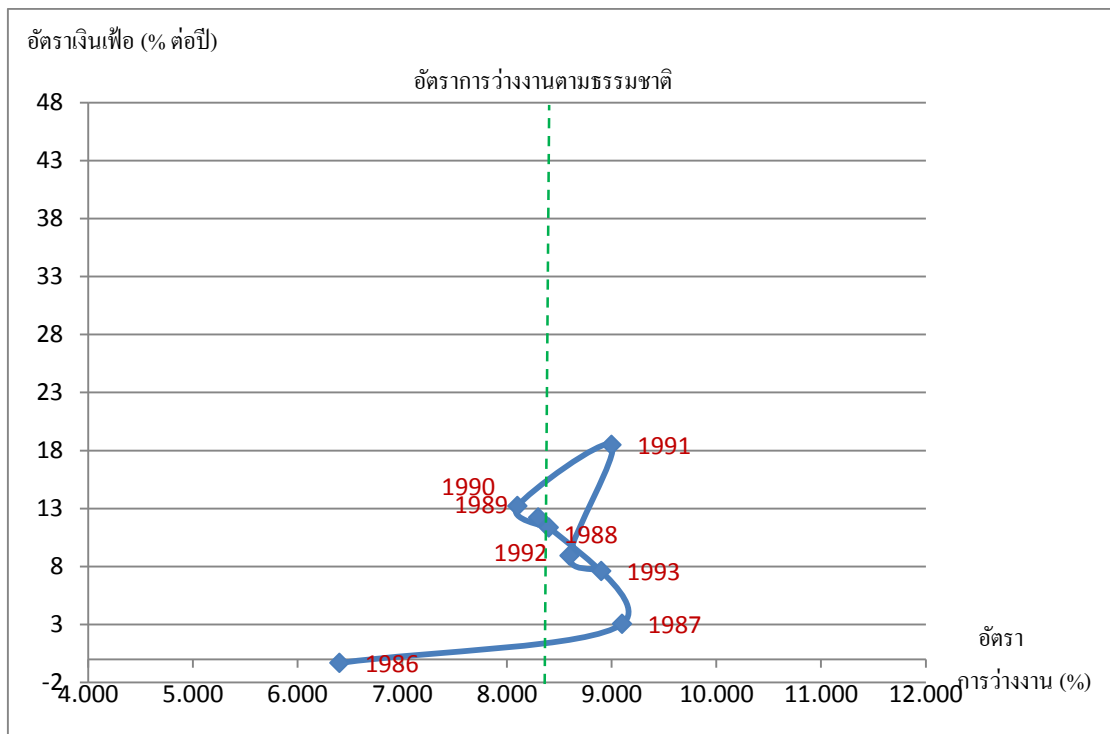
หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ตั้งแต่ปี 1981-1986

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.12 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ในปี 1981-1986

ภาพที่ 4.13 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ในช่วงปี 1986-1993 ซึ่งยังคงเป็นช่วงที่มีอัตราการว่างงานที่สูง แต่มีแนวโน้มของการเพิ่มขึ้นของอัตราเงินเฟ้อ ถึงแม้ว่าในปี 1991 จะมีการเพิ่มขึ้นมากของอัตราเงินเฟ้อ นางคอรารซอน อากีโน ได้ขึ้นมารับบริหารประเทศหลังจากที่นางคอรารซอน อากีโน เป็นผู้นำแนวร่วมประชาชนเข้าปฏิวัติ และได้โค่นล้มเผด็จการเฟอร์ดินานด์ มาร์กอส ลงได้ ซึ่งถือว่าเป็นประธานาธิบดีคนที่ 11 ของประเทศฟิลิปปินส์ โดยเป็นประธานาธิบดีหญิงคนแรกของประเทศฟิลิปปินส์และของทวีปเอเชียอีกด้วย แต่ภายหลังจากการได้ครองอำนาจ นางคอรารซอน อากีโน ก็ต้องถูกก่อวินาศกรรมจากการพยายามทำรัฐประหารหลายครั้งในช่วง 5 ปีแรก แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ ส่งผลให้สถานะทางเศรษฐกิจและการเมืองของประเทศฟิลิปปินส์ดูไม่ค่อยจะสู้ดีนัก และในปี 1991 ประเทศฟิลิปปินส์ก็ประสบปัญหาภัยพิบัติทางธรรมชาติครั้งร้ายแรง เนื่องจากภูเขาไฟพินาทอปูได้เกิดระเบิดครั้งใหญ่ขึ้น มีผู้เสียชีวิตกว่า 700 คน และประชาชนไร้ที่อยู่อาศัยกว่า 2 แสนครัวเรือน ส่งผลทำให้เกิดภาวะเศรษฐกิจชะงักงันในปี

1991 โดยมีอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อเพิ่มสูงขึ้นด้วย ในช่วงปี 1987 ถึง 1993 เราจะสังเกตเห็นว่าอัตราการว่างงานเป็นอัตราว่างงานตามธรรมชาติและถือเป็นเส้น โค้งฟิลลิปส์ในระยะยาว

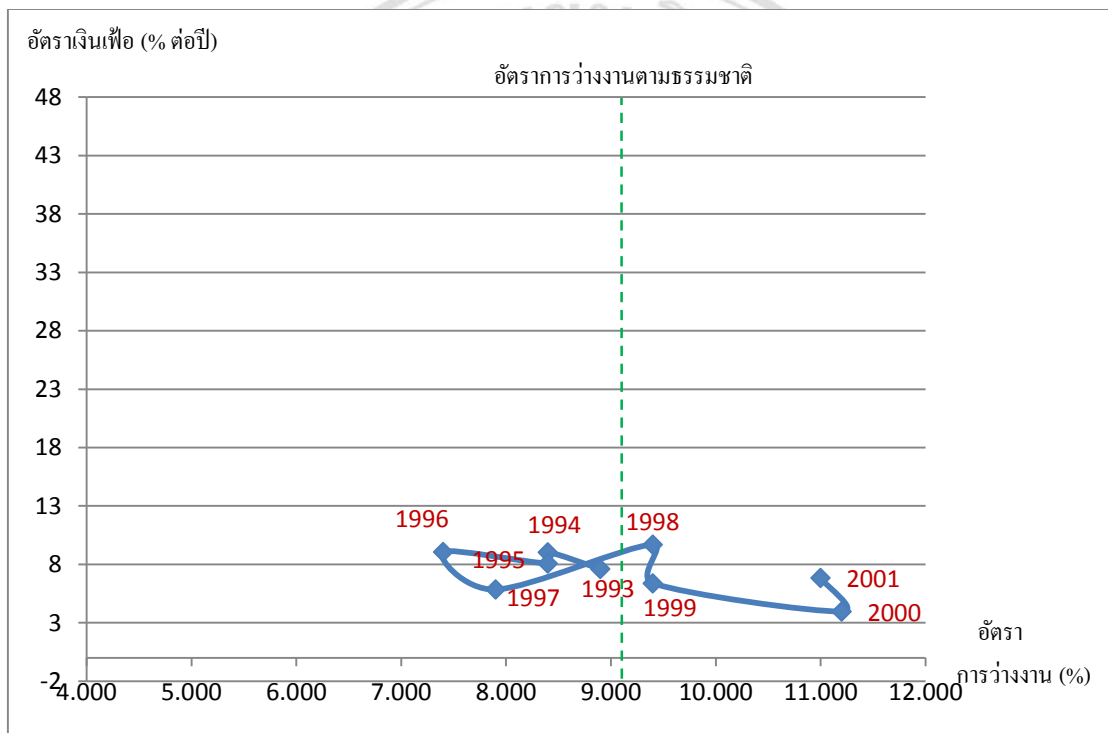
หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ตั้งแต่ปี 1986-1993

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.13 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ในปี 1986-1993

ภาพที่ 4.14 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ในช่วงปี 1993-2001 ช่วงเวลาดังกล่าวเราพบว่าอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานมีความสัมพันธ์ในลักษณะของเส้น โค้งฟิลลิปส์บ้าง กล่าวคือ การว่างงานผันผวนแต่สามารถรักษาระดับอัตราเงินเฟ้อไว้ได้ดี ซึ่งช่วงเวลาดังกล่าวเริ่มต้นจากการเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีของ ฟิเดล รามอส โดยเข้ามารับช่วงต่อจากนาง คอโรซอน อากีโน โดยในช่วงปีดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงมากมายทั่วโลก ยกตัวอย่างเช่น เหตุการณ์ล่มสลายของสหภาพ โซเวียตซึ่งถือว่าเป็นยุคสิ้นสุดของสงครามเย็น หลังจากที่นายฟิเดล มากอสเข้ารับตำแหน่ง ได้มีการออกนโยบายที่สำคัญๆ มากมาย นายฟิเดล รามอส ได้ทำการปฏิรูประบบภายใน โดยเพิ่มการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่ส่วนภูมิภาคให้มากขึ้น ลดข้อบังคับบางประการ และเพิ่มเสรีภาพให้กับหลายๆ ภาคส่วนในประเทศ โดยการกระจายอำนาจ ทำ

ให้หน่วยงานย่อยในภูมิภาคได้มีอำนาจในการสั่งการมากขึ้นในเรื่องของนโยบายทางเศรษฐกิจของแต่ละท้องถิ่น ข้อกำหนดทางสิ่งแวดล้อม การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน รวมถึงการดึงดูดการลงทุนจากนักลงทุน การลดข้อกำหนดและเพิ่มเสรีภาพที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อดึงดูดทั้งนักลงทุนในประเทศและต่างประเทศ หลังจากหมดยุคของนายฟีเดล รามอส นายโจเซฟ เอสตราดา ก็ได้ขึ้นมาเป็นประธานาธิบดีคนที่ 13 ของประเทศฟิลิปปินส์ โดยชนะการเลือกตั้งอย่างขาดลอยในปลายปี 1997 นายโจเซฟเข้ามารับตำแหน่งในช่วงวิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชียและทำให้เศรษฐกิจของฟิลิปปินส์สามารถฟื้นตัวได้จากการเติบโต 0.6 เปอร์เซ็นต์ในปี 1998 เพิ่มเป็นเติบโต 3.4 เปอร์เซ็นต์ในปี 1999

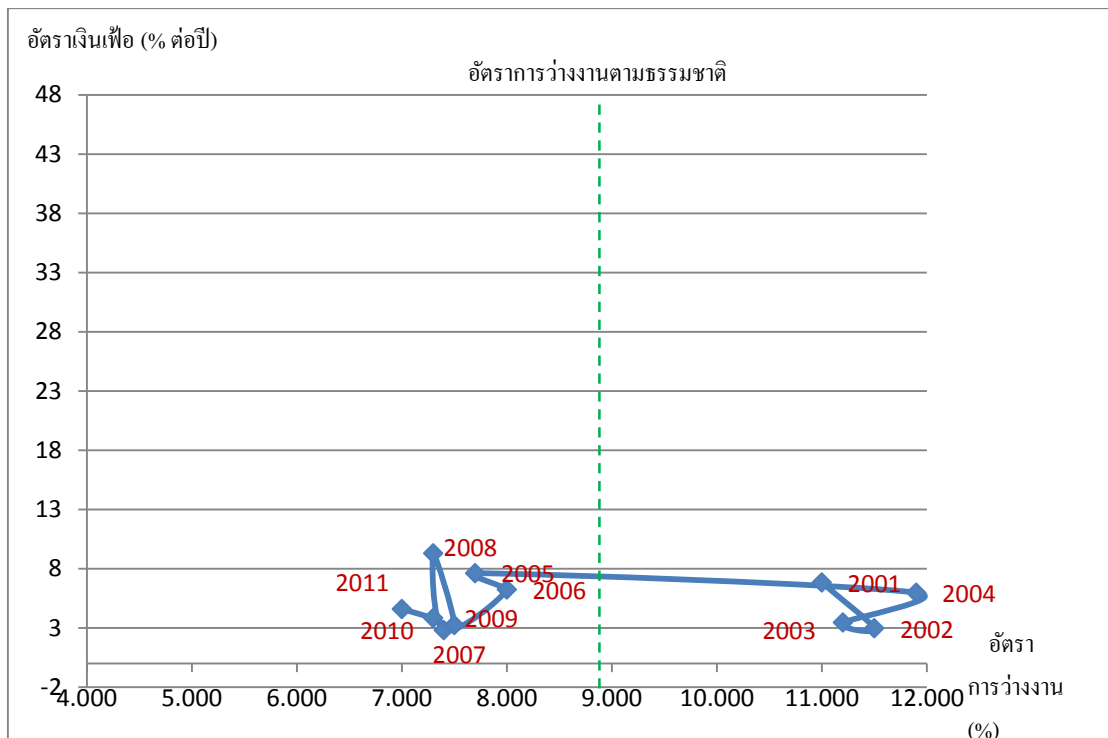
หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ตั้งแต่ปี 1993-2001

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.14 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ในปี 1993-2001

ภาพที่ 4.15 แสดงให้เห็นถึงอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อของประเทศฟิลิปปินส์ ในช่วงปี 2001-2011 พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ของอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานที่ชัดเจนมากนัก โดยช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงสมัยการปกครองของประธานาธิบดีนางกลอเรีย อาร์โรโย นางกลอเรีย อาร์โรโย เป็นประธานาธิบดีคนที่ 14 ของประเทศฟิลิปปินส์ โดยได้รับเลือกตั้งมา 2 สมัยด้วยกัน สมัยแรกในปี 2001-2004 และสมัยที่ 2 ในปี 2004 -2010 ในช่วงการบริหารของนางกลอเรีย ประเทศฟิลิปปินส์มีการเจริญเติบโตโดยเฉลี่ย 4.5 เปอร์เซ็นต์ต่อปี โดยเจริญเติบโตสูงสุดในปี 2007 ที่ระดับการเจริญเติบโตมากกว่า 7 เปอร์เซ็นต์ ถึงแม้ว่าในปี 2008 จะต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ทางการเงินทั่วโลก แต่นโยบายลดการพึ่งพิงการส่งออก เพิ่มการบริโภคภายในประเทศ เพิ่มการส่งคนงานไปยังต่างประเทศของแรงงานฟิลิปปินส์ ทำให้เศรษฐกิจของฟิลิปปินส์ไม่ได้รับผลกระทบมากเท่าใดนัก จากวิกฤตการณ์ในครั้งนี้ นอกจากนี้ยังมีนโยบายเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่ม ซึ่งถือเป็นนโยบายที่สำคัญของนางกลอเรีย โดยปรับเพิ่มขึ้นในเดือน พฤศจิกายน 2005 โดยการเพิ่มอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มในครั้งนี้ทำให้รัฐบาลมีงบประมาณในการใช้จ่ายมากขึ้นและทำให้ค่าเงินเปโซแข็งค่าขึ้นประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ ในปี 2007 ซึ่งถือว่าเป็นค่าเงินที่มีเสถียรภาพมากในปีดังกล่าว ต่อมาในปี 2008 อัตราเงินเฟ้อรายปีของประเทศฟิลิปปินส์มีอัตราสูงที่สุดในรอบ 17 ปี ที่ระดับ 12.5 เปอร์เซ็นต์ในเดือนสิงหาคม เพิ่มจากปีก่อนหน้าที่ระดับ 2.8 เปอร์เซ็นต์ ก่อนจะลดลงมาอยู่ที่ระดับ 9 เปอร์เซ็นต์ในสิ้นเดือน ธันวาคม อันเนื่องมาจากสาเหตุที่ราคาน้ำมันและพลังงานลดลง จุดเด่นของช่วงนี้คือช่วงปี 2005 – 2011 ซึ่งเป็นช่วงที่เกิดวิกฤตซึ่งแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของรัฐบาลฟิลิปปินส์ที่สามารถคุมอัตราเงินเฟ้อไม่ให้ผันผวน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ตั้งแต่ปี 2001-2011

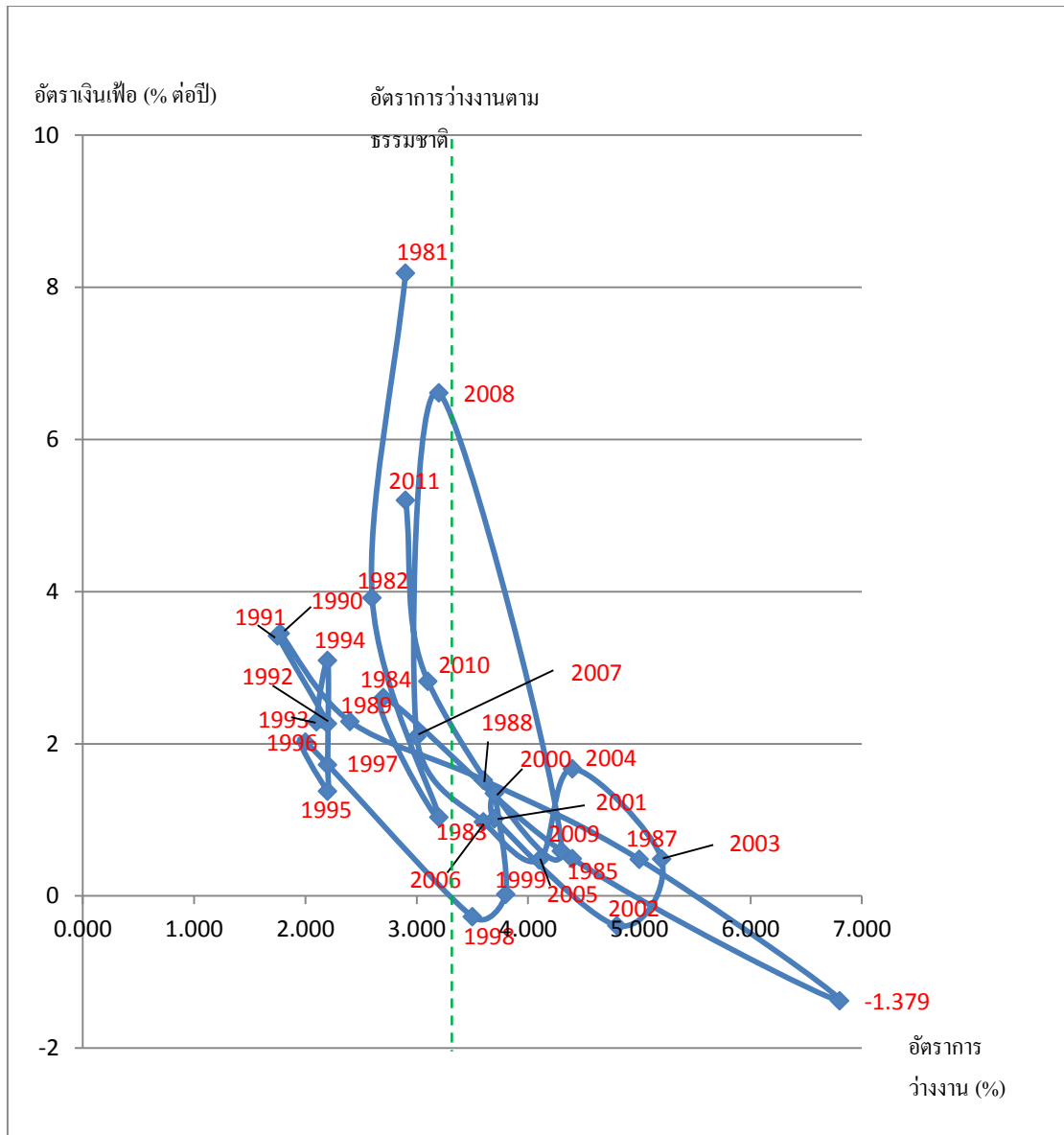
ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.15 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศฟิลิปปินส์ในปี 2001-2011

4.3.4 ประเทศสิงคโปร์

ภาพที่ 4.16 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ในปี 1981-2011 และ ภาพที่ 4.17 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ในปี 1981-1984 ซึ่งจะพบความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งฟิลลิปส์เพียงช่วงสั้นๆ โดยในปี 1981-1982 แสดงให้เห็นถึงการลดลงทั้งอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงาน ซึ่งเกิดจากในช่วงเวลานั้น ประเทศสิงคโปร์มีการนำเข้าเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในอุตสาหกรรมต่างๆ จากตะวันตก ทำให้เกิดประสิทธิภาพการผลิตที่ดีขึ้น สร้างงานให้กับแรงงานภายในประเทศ หลังจากนั้นในปี 1982-1983 และในปี 1983 -1984 เราพบความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งฟิลลิปส์ในช่วงสั้นๆ โดยในปี 1982 มีปัญหาจากภาคส่วนของการท่องเที่ยวเป็นหลัก การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อสิงคโปร์เป็นอย่างมาก การแลกเปลี่ยนเงินตราของชาวต่างชาติคิดเป็นรายได้ถึง 6 เปอร์เซ็นต์ของ GDP แต่ในปี 1982-1983 สิงคโปร์ประสบปัญหานักท่องเที่ยวลดลงอย่างรวดเร็ว โดยเป็นปัญหามาจากในช่วงนั้น

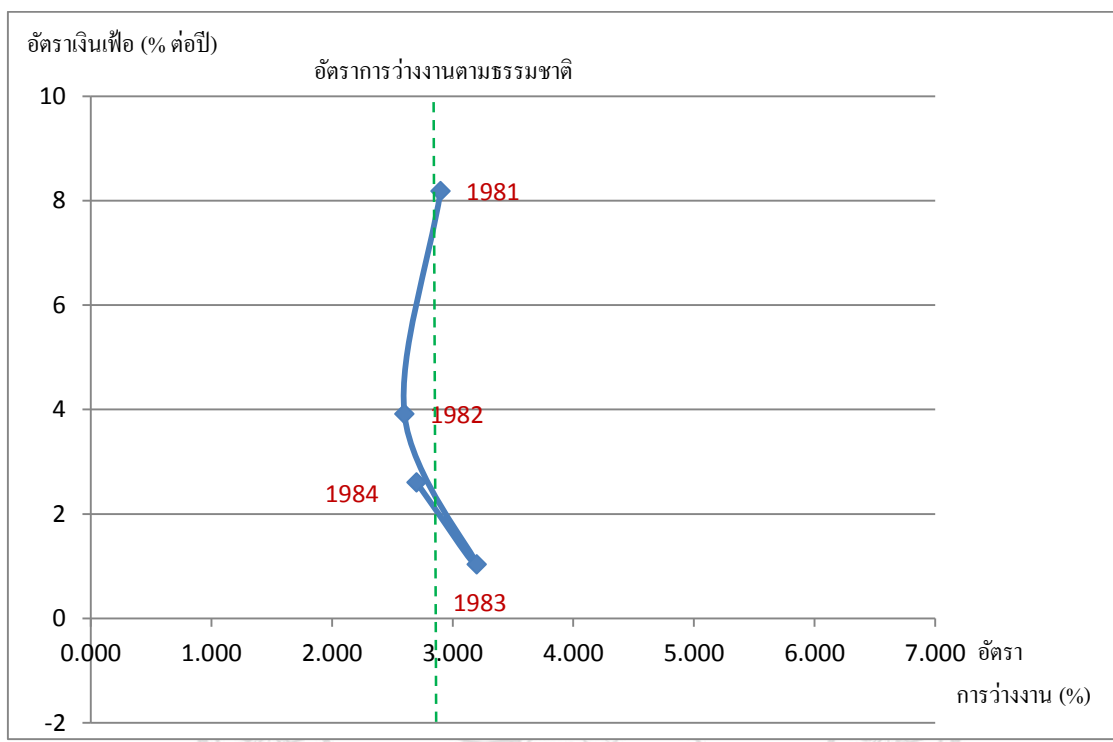
เศรษฐกิจของโลกอยู่ในช่วงตกต่ำและมีมาตรการที่เข้มงวดต่อนักเที่ยวโดยมีการกันเงินสำรองเมื่อนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ โดยในปี 1983-1984 ประเทศสิงคโปร์จึงได้ผ่อนคลายมาตรการดังกล่าวและมีการจัดตั้งหน่วยเฉพาะกิจขึ้นมาเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวตามสถานที่สำคัญ และมีมาตรการส่งเสริมการขายออกมาเพื่อแก้ปัญหา

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ตั้งแต่ปี 1981-2011

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

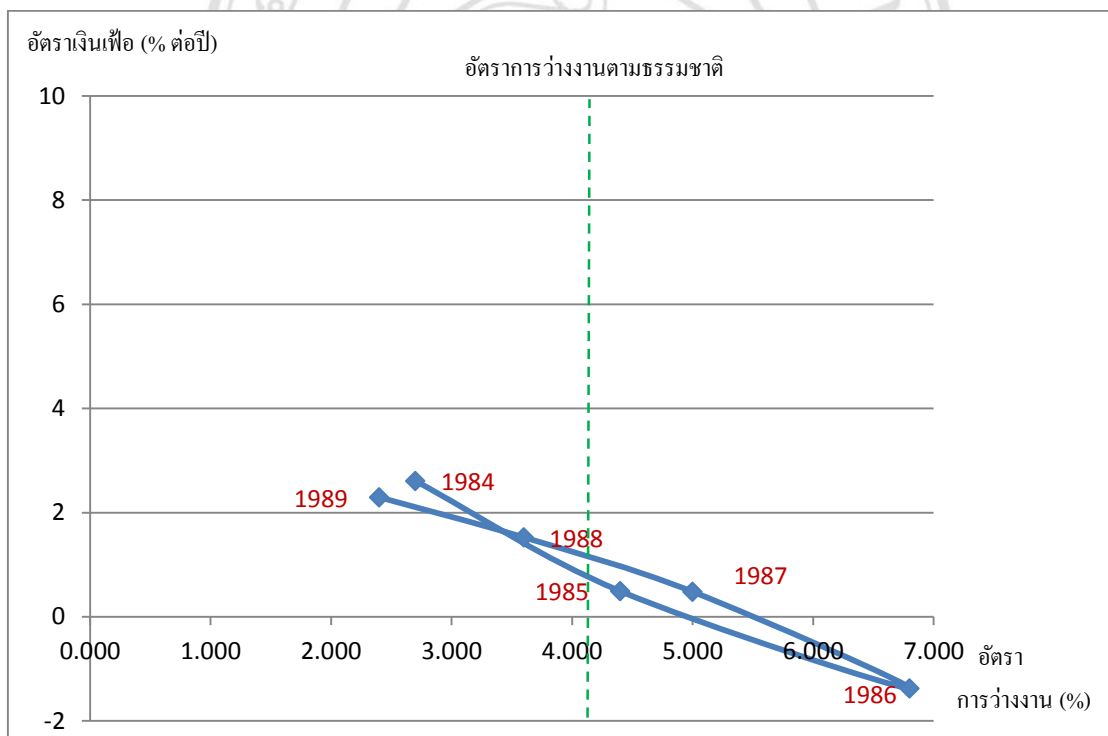
ภาพที่ 4.16 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ในปี 1981-2011

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ตั้งแต่ปี 1981-1984
ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA
ภาพที่ 4.17 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ในปี 1981-1984

ภาพที่ 4.18 แสดงข้อมูลอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อในปี 1984-1989 ของประเทศสิงคโปร์ซึ่งมีลักษณะของเส้นโค้งฟิลลิปส์ปรากฏอยู่ ซึ่งเราสามารถมองเห็นความสัมพันธ์แบบผกผันได้สองช่วงคือ ช่วงแรกในปี 1984-1986 ในช่วงเวลาดังกล่าวอัตราเงินเฟ้อมีค่าลดลงแต่อัตราการว่างงานมีค่าสูงขึ้น และในช่วงที่สองคือปี 1987-1989 อัตราการว่างงานมีค่าลดลงซึ่งสวนทางกับอัตราเงินเฟ้อที่มีค่าสูงขึ้น โดยในช่วงปี 1984-1986 เราพบว่าเป็นช่วงที่ประเทศสิงคโปร์ต้องเผชิญกับภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจโดยอัตราการเพิ่มขึ้นของ GDP ลดลงจาก 10 เปอร์เซ็นต์ ในปี 1984 เป็น -3 เปอร์เซ็นต์ ในปี 1985 ซึ่งมีสาเหตุจากหลายปัจจัย ดังนี้ ปัจจัยภายนอกก็คือความต้องการในภาคส่วนน้ำมันและภาคส่วนเกี่ยวกับการเดินเรือตกต่ำลงอย่างรวดเร็วทำให้ความต้องการสินค้าและบริการจากสิงคโปร์ลดลงด้วยและเป็นปัจจัยทำให้ต้นทุนในการสร้างเรือและซ่อมเรือสูงขึ้น ส่วนปัจจัยภายใน ตัวอย่างเช่น การเพิ่มขึ้นของค่าแรงและคุณภาพของแรงงาน โดยมีแรงงานที่มีการศึกษาเป็นอัตราส่วนที่น้อยมากเมื่อเทียบกับแรงงานทั้งประเทศ ตลอดจนปัญหาเกี่ยวกับการก่อสร้างที่

เจริญเติบโตมากในช่วงก่อนปี 1984 จนเกิดฟองสบู่เนื่องจากความต้องการภายในประเทศไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นผลมาจากเพิ่มขึ้นของการออมภายในประเทศ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการเพิ่มขึ้นของการลงทุนก่อนสร้างภายในประเทศ ซึ่งมีสาเหตุมาจากค่าแรงที่เพิ่มสูงขึ้นเร็วกว่าผลิตภาพดังที่กล่าวข้างต้น แต่ภาวะดังกล่าวทางรัฐบาลของสิงคโปร์ก็ได้มีนโยบายแก้ไขอย่างทันท่วงที ทำให้เกิดการพลิกกลับมาอีกด้านในลักษณะของเส้นโค้งฟิลลิปส์ ดังที่เราเห็นได้จากกราฟว่าในปี 1987-1989 สภาพเศรษฐกิจของสิงคโปร์ก็สามารถฟื้นคืนกลับมาได้อีกครั้ง โดยมีมาตรการตรึงอัตราค่าจ้างแรงงานในปี 1986-1987 ลดภาษีเงินได้นิติบุคคลจาก 40 เปอร์เซ็นต์ เหลือ 30 เปอร์เซ็นต์ ลดภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในทำนองเดียวกันกับภาษีนิติบุคคล และปรับอัตราส่วนการลงทุนจากต่างประเทศเพิ่มเป็น 30 เปอร์เซ็นต์ เพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศในอุปกรณ์และเครื่องจักร นโยบายเหล่านี้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูง ต้นทุนโดยรวมลดลงประมาณ 30 เปอร์เซ็นต์ และภาคการผลิตกลับมาสูงขึ้นอีกครั้ง ในที่สุดเศรษฐกิจของสิงคโปร์ก็สามารถพลิกฟื้นขึ้นในระดับเดิมได้

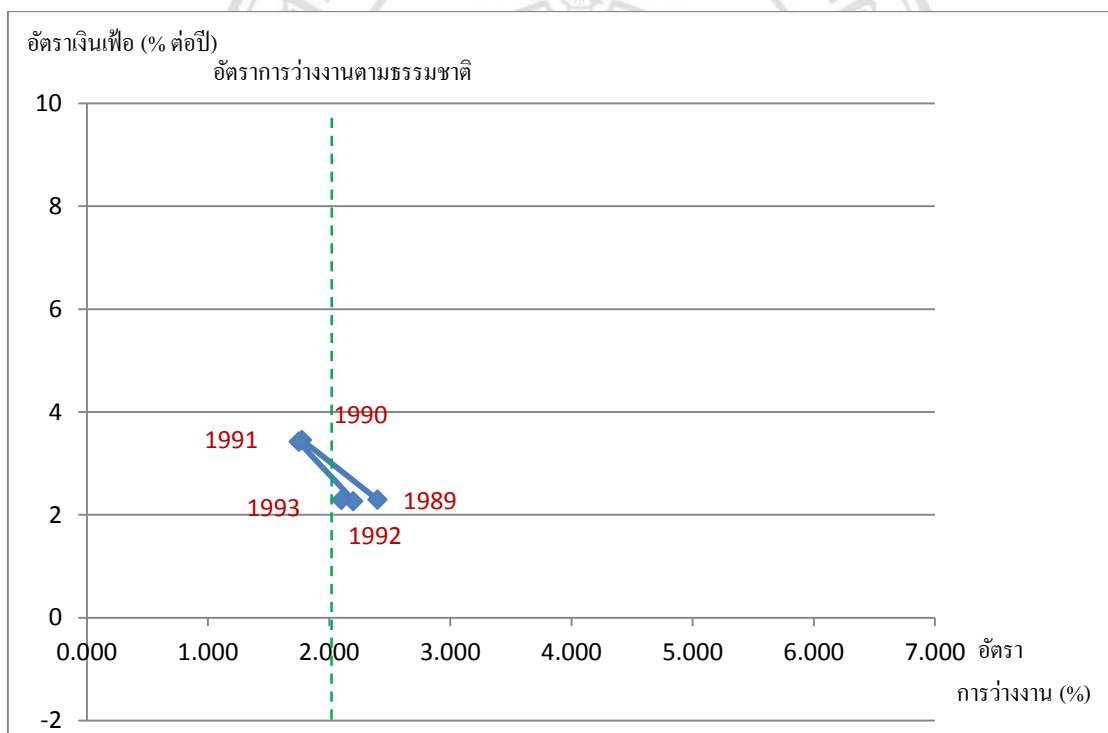

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ตั้งแต่ปี 1984-1989

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.18 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ในปี 1984-1989

ภาพที่ 4.19 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ในปี 1990-1993 ซึ่งในช่วงนี้พบลักษณะของเส้นโค้งฟิลลิปส์ในช่วงสั้น ๆ คือในช่วงปี 1990-1992 เศรษฐกิจของประเทศสิงคโปร์มีการเจริญเติบโตอันเนื่องมาจาก การจัดตั้ง”สามเหลี่ยมแห่งการขยายตัว” โดยมีนายกรัฐมนตรีของประเทศสิงคโปร์ นายโก จ็อก ตก เป็นผู้ริเริ่มในการนำเสนอให้จัดตั้งเขตความร่วมมือระหว่างสามประเทศคือ สิงคโปร์ มาเลเซีย และอินโดนีเซีย และร่วมลงนามในเดือนมิถุนายน ปี 1990 ในด้านความร่วมมือกันหลายประการ ทำให้เกิดการขยายตัวและการเชื่อมโยงทางด้านธุรกิจและการลงทุนตลอดจนการท่องเที่ยว และเป็นการดึงดูดการลงทุนจาก ประเทศต่างๆ มายังบริเวณดังกล่าว โดยหลังจากปัจจัยบวกในครั้งนี้นี้เราจะพบว่ามีลักษณะการนิ่งของเศรษฐกิจอยู่ในหลายปีต่อมา กล่าวคือไม่มีทั้งเศรษฐกิจบูมและวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ซึ่งเราจะพบลักษณะของเส้นโค้งฟิลลิปส์ระยะยาว ซึ่งอัตราการว่างงานจะเข้าสู่อัตราการว่างงานตามธรรมชาติในที่สุด

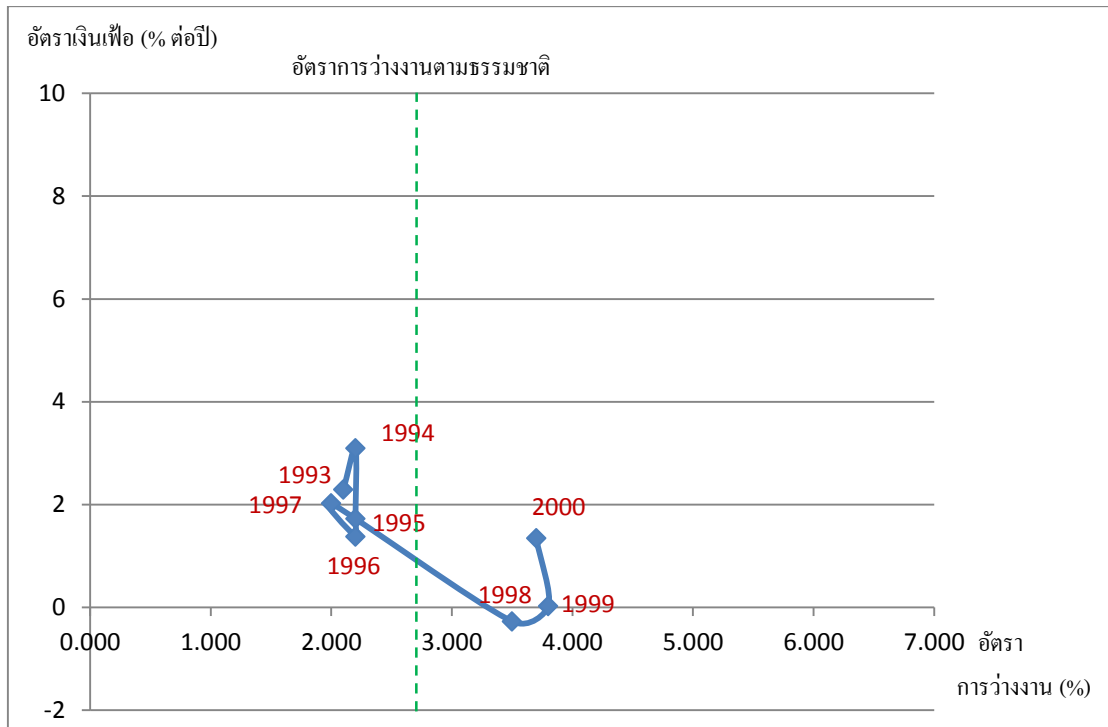
หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ตั้งแต่ปี 1989-1993

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.19 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ในปี 1989-1993

ภาพที่ 4.19 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ในปี 1993-2000 จะสังเกตได้ว่าในช่วงปี 1993-1996 คือช่วงที่อยู่ในลักษณะของเส้นโค้งฟิลลิปส์ระยะยาว โดยอัตราการว่างงานจะเป็นอัตราการว่างงานตามธรรมชาติ หลังจากนั้นก็เกิดวิกฤตการณ์การเงินในเอเชียขึ้นในปี 1997 เป็นช่วงวิกฤตการณ์การเงินซึ่งส่งผลกระทบต่อหลายประเทศในทวีปเอเชีย โดยวิกฤตดังกล่าวเริ่มขึ้นในประเทศไทย เมื่อค่าเงินลดลงอย่างมากอันเกิดจากการตัดสินใจของรัฐบาลไทย ซึ่งมีพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ เป็นนายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น ที่ดำเนินนโยบายลอยตัวค่าเงินบาท ตัดการอิงเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐหลังจากมีความพยายามจะสนับสนุนค่าเงินบาทเมื่อเผชิญกับการขยายแบบเกินเลยทางการเงินอย่างรุนแรง ทำให้ประเทศสิงคโปร์ได้รับผลกระทบจากวิกฤตครั้งนี้ด้วยเช่นเดียวกัน จากกราฟเราจะเห็นได้ว่าในช่วงปี 1997-1998 เกิดการตกต่ำทางเศรษฐกิจ มีการว่างงานเพิ่มมากขึ้นในขณะเดียวกันนโยบายการคลังก็เป็นแบบหดตัว อัตราเงินเฟ้อลดลง แต่หลังจากปี 1998 เราจะเห็นได้ว่าเศรษฐกิจของประเทศสิงคโปร์ก็สามารถพลิกกลับขึ้นมาอยู่ในภาวะเจริญเติบโตได้อีกครั้ง ก่อนที่จะพบลักษณะของเส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะสั้นอีกครั้งในช่วงวิกฤตต่อมา ซึ่งเป็นอีกช่วงหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าเส้นโค้งฟิลลิปส์จะพบได้ในช่วงที่เศรษฐกิจได้รับผลกระทบจากปัจจัยทางเศรษฐกิจและนโยบายที่รัฐดำเนินในขณะนั้นๆ ไม่ว่าจะในทางดีหรือทางร้าย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

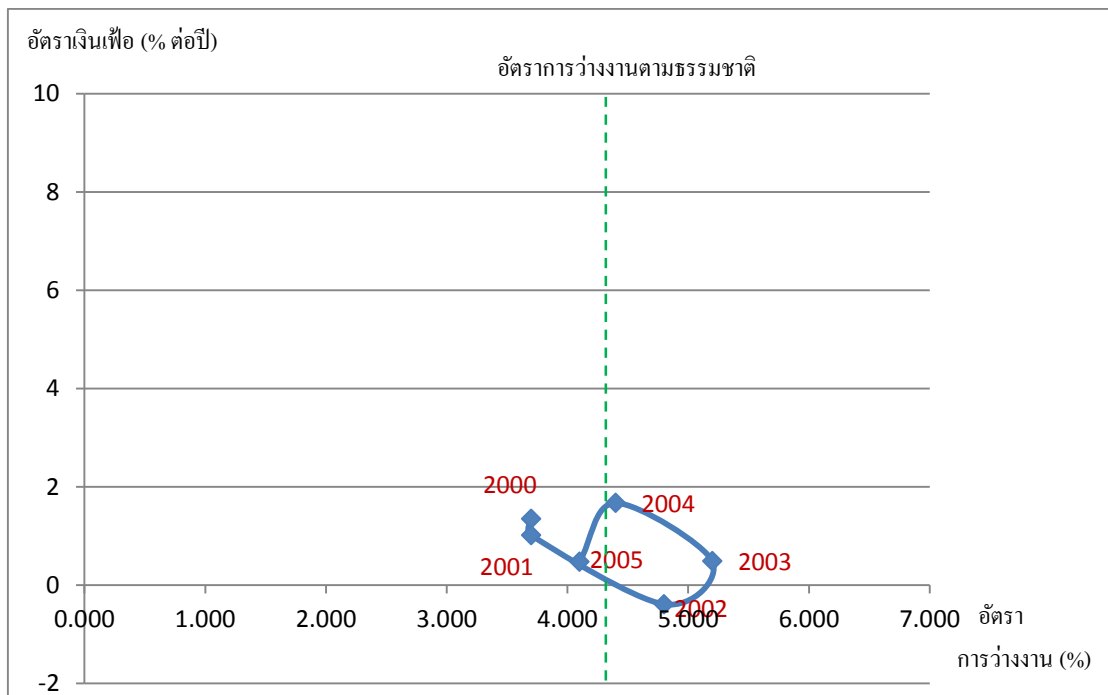
หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ตั้งแต่ปี 1993-2000

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.20 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ในปี 1993-2000

ภาพที่ 4.20 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ในปี 2000-2005 ซึ่งเป็นอีกครั้งที่สถานะเศรษฐกิจของสิงคโปร์ต้องเผชิญกับความผันผวน กล่าวคือมีการเจริญเติบโตและภาวะถดถอยสลับกันไปในช่วงระยะเวลา 2-3 ปี และในปี 2003 เกิดภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจ ซึ่งจะเห็นได้จากกราฟว่าประเทศสิงคโปร์มีการว่างงานที่เพิ่มมากขึ้น อันเนื่องมาจากการแพร่ระบาดของโรคระบบทางเดินหายใจเฉียบพลันร้ายแรง หรือ โรคซาร์ส (Severe Acute Respiratory Syndrome:SARS) ซึ่งแพร่ระบาดผ่านฝอยละอองน้ำลายผู้ติดเชื้อที่ไอหรือจาม ซึ่งการแพร่ระบาดของโรคนี้เป็นตัวกระตุ้นให้เศรษฐกิจของสิงคโปร์ตกต่ำลงเนื่องจากประเทศสิงคโปร์เป็นศูนย์กลางของเศรษฐกิจในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งมีชาวต่างประเทศเดินทางเข้าออกเป็นจำนวนมาก ประกอบกับภาวะถดถอยทั่วทั้งโลกในปี 2001-2003 จึงเป็นที่มาให้เศรษฐกิจของสิงคโปร์ตกต่ำลง ในภาคส่วนของสินค้าเทคโนโลยี ทำให้รัฐบาลสิงคโปร์ต้องใช้มาตรการทางการคลังกระตุ้นเศรษฐกิจโดยการลดอัตราดอกเบี้ยในปี 2003 รวมถึงส่งเสริมการส่งออก เพิ่มความยืดหยุ่นในการจัดการภายในประเทศ นำไปสู่การกลับมาเติบโตอีกครั้งในปี 2004-2005 ซึ่งสามารถดูได้จากอัตราการ

ว่างงานที่ลดต่ำลง โดยเมื่อผ่านพ้นวิกฤตการณ์ครั้งนี้และเข้าสู่สถานการณ์ปกติเราจะพบว่าอัตราการว่างงานจะวิ่งเข้าสู่อัตราการว่างงานตามธรรมชาติอีกครั้ง

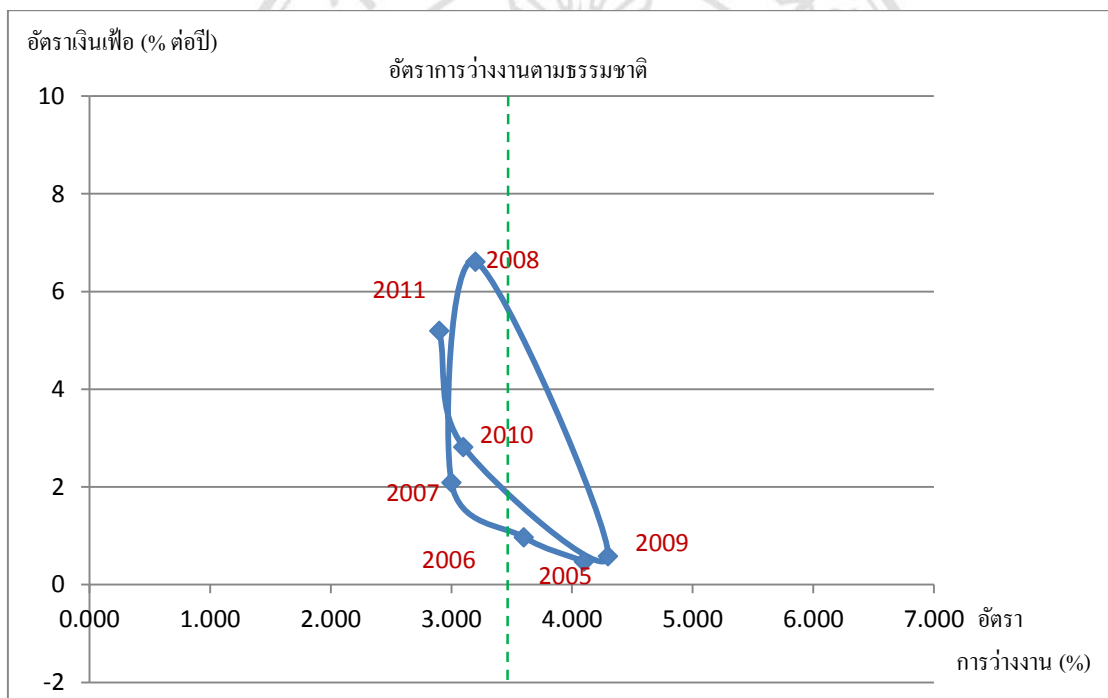
หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ตั้งแต่ปี 2000-2005

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.21 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ในปี 2000-2005

ภาพที่ 4.21 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศสิงคโปร์ในปี 2005-2011 โดยในช่วงแรกมีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องจากปี 2005 -2007 อันเนื่องมาจากนายลีเซียนลุง นายกรัฐมนตรีของสิงคโปร์ได้พัฒนาประเทศสิงคโปร์ให้เป็นศูนย์กลางทางอุตสาหกรรม การเงินและการท่องเที่ยวในภูมิภาค จนกระทั่งเข้าสู่ปี 2008 สิงคโปร์ต้องเจอกับภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจอีกครั้งจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศสิงคโปร์ถือเป็นประเทศแรกที่เข้าสู่ภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจในกลุ่มสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations: ASEAN) เพราะเศรษฐกิจของประเทศสิงคโปร์นั้นขึ้นอยู่กับ การค้าขายสินค้าและบริการเป็นอย่างมาก เมื่อความต้องการของการค้าการลงทุนทั่วโลกลดลงในช่วงหลังของปี 2008 จึงส่งผลกระทบต่อหลายภาคส่วนของประเทศสิงคโปร์ เช่นการค้าปลีกและการค้าส่ง การขนส่งและคลังสินค้า รวมไปถึงภาคการเงินที่ได้รับผลกระทบอย่างหนักจากการตกต่ำ

ของตลาดหุ้น จนกระทั่งเมื่อเข้าสู่ต้นปี 2009 รัฐบาลสิงคโปร์ได้พยายามอย่างหนักในการดึงเศรษฐกิจของสิงคโปร์ให้กลับขึ้นมาได้อีกครั้งโดยมีนโยบายรักษาการจ้างงาน เราจะเห็นได้ว่าถึงแม้สิงคโปร์จะโดนผลกระทบจากวิกฤตการณ์ครั้งนี้มากพอสมควรแต่การจ้างงานก็มิได้ลดลงไปมากเนื่องจากรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการหางานหรือการอบรมเพิ่มทักษะให้กับแรงงาน โดยรัฐบาลเข้าไปช่วยในหลายธุรกิจ โดยกรมพัฒนาแรงงานได้ให้ทุนสนับสนุนโปรแกรมพัฒนาฝีมือแรงงานหรือที่เรียกว่า Skills Programme for Upgrading and Resilience (SPUR) เพื่อช่วยเหลือจ่ายค่าอบรมพนักงานให้แก่บริษัทต่างๆ ซึ่งถือว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากและเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ช่วงหลังจากวิกฤตการณ์นี้สิงคโปร์ได้กลับมามีเศรษฐกิจที่เจริญเติบโตอีกครั้ง หลังจากพ้นวิกฤตการณ์ ในปี 2010 – 2011 เราจะพบว่าอัตราการว่างงานก็มีแนวโน้มวิ่งกลับเข้าสู่อัตรารว่างงานตามธรรมชาติอีกครั้งหนึ่ง

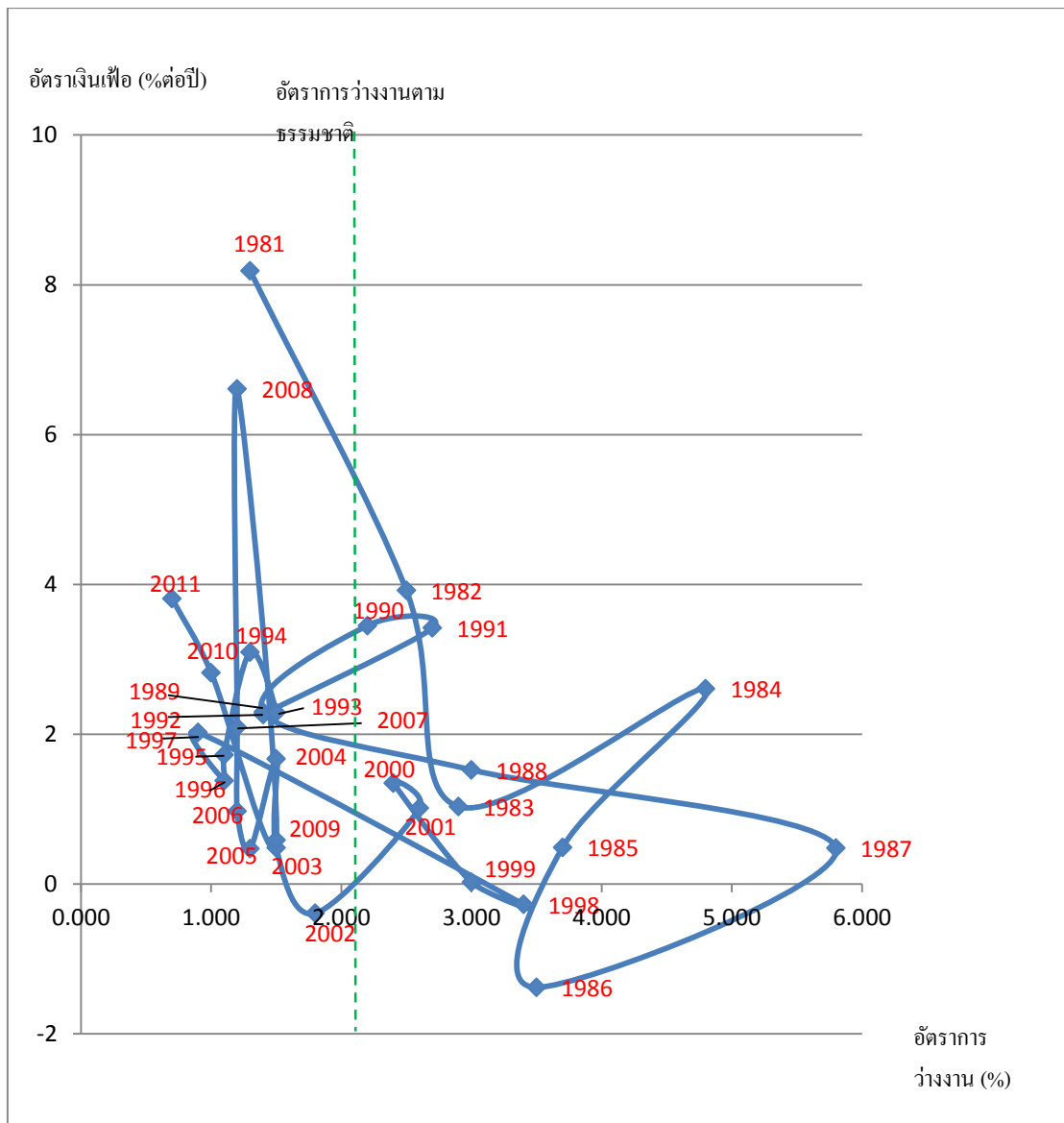
หมายเหตุ: อัตรารว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตรารว่างงานของประเทศสิงคโปร์ตั้งแต่ปี 2005-2011

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

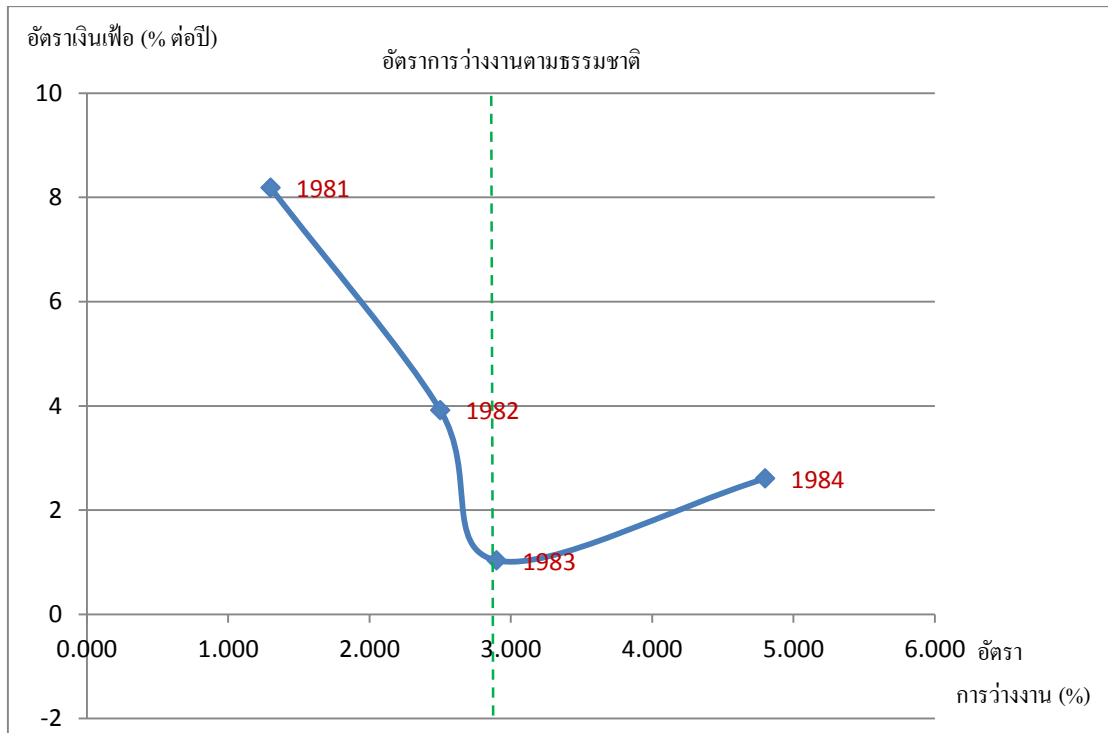
ภาพที่ 4.22 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตรารว่างงานของประเทศสิงคโปร์ในปี 2005-2011

4.3.5 ประเทศไทย

ภาพที่ 4.22 แสดงข้อมูลอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อในปี 1981-2011 และ ภาพที่ 4.23 แสดงข้อมูลอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อในปี 1981-1984 ของประเทศไทย ซึ่งมีลักษณะของเส้นโค้งฟิลลิปส์ปรากฏอยู่ กล่าวคือในช่วงปีดังกล่าวจากอัตราเงินเฟ้อซึ่งอยู่ในระดับสูงมากที่สุดที่ 8 เปอร์เซ็นต์ในปี 1981 สามารถลดลงมาเหลือเพียง 1 เปอร์เซ็นต์ในปี 1983 ซึ่งใช้เวลาเพียง 2 ปี ซึ่งตรงกันข้ามกับอัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าว ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวนี้อยู่ภายใต้การปกครองของนายกรัฐมนตรี พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ซึ่งในช่วงเวลานี้เป็นช่วงที่เศรษฐกิจไทยอยู่ในภาวะถดถอย ซึ่งจุดนี้แสดงถึงการที่ภาวะทางเศรษฐกิจหรือวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจจะส่งผลต่อเส้นโค้งฟิลลิปส์ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้อัตราการว่างงานเพิ่มมากขึ้นอย่างมาก ซึ่งรัฐมนตรีของ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ได้เข้ามาใช้อำนาจตั้งแต่ปี 1980 และในปี 1981 จึงดำเนินนโยบายการลดค่าเงินเพื่อแก้ปัญหาภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจ โดยรัฐบาลได้ลดค่าเงินบาทลงถึง 3 ครั้ง ครั้งที่ 1 คือในเดือนพฤษภาคม ปี 1981 ลดลง 1.07 เปอร์เซ็นต์ จาก 20.775 บาทต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐเป็น 21 บาทต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ ครั้งที่ 2 ในวันที่ 15 กรกฎาคม ปี 1981 ครั้งนี้ลดมากถึง 8.7 เปอร์เซ็นต์ จาก 21 บาทต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ เป็น 23 บาทต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ และครั้งที่ 3 ในวันที่ 22 กันยายน 1985 ลดลงมากถึง 15 เปอร์เซ็นต์ จาก 23 บาทต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ เป็น 27 บาทต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ อีกทั้งยังเปลี่ยนระบบการแลกเปลี่ยนเงินตราซึ่งจากเดิมผูกไว้กับสกุลเงินดอลลาร์เพียงสกุลเดียวเป็นระบบการแลกเปลี่ยนเงินตราที่ผูกไว้กับสกุลเงินอื่นด้วย แต่ก็ยังคงให้น้ำหนักกับสกุลเงินดอลลาร์อยู่มากถึง 80 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งสาเหตุของภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจครั้งนี้เกิดจากการที่ส่งออกได้น้อยลงเนื่องจากคู่ค้าคนสำคัญหลายชาติเช่น สหรัฐอเมริกา เกิดภาวะเศรษฐกิจไม่ดีเช่นกัน การนำเข้าจึงน้อยลงส่งผลกระทบต่อประเทศที่พึ่งพิงการท่องเที่ยวและการส่งออกอย่างประเทศไทย ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่ออัตราการว่างงานให้พุ่งสูงขึ้นกว่าอัตราว่างงานตามธรรมชาติ หลังจากนโยบายได้ถูกนำไปใช้ ผลก็คืออัตราว่างงานลดลงกลับเข้าสู่อัตราว่างงานตามธรรมชาติอีกครั้ง โดยอธิบายได้ว่าการลดค่าเงินบาทส่งผลให้สินค้าไทยมีอำนาจการแข่งขันสูงขึ้นเนื่องจากราคาที่ถูกลง สินค้ามีคำสั่งให้ผลิตเพื่อส่งออกเพิ่มขึ้นทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้น อัตราการว่างงานจึงลดลง

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศไทยตั้งแต่ปี 1981-2011
 ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA
 ภาพที่ 4.23 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศไทยในปี 1981-2011

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศไทยตั้งแต่ปี 1981-1984

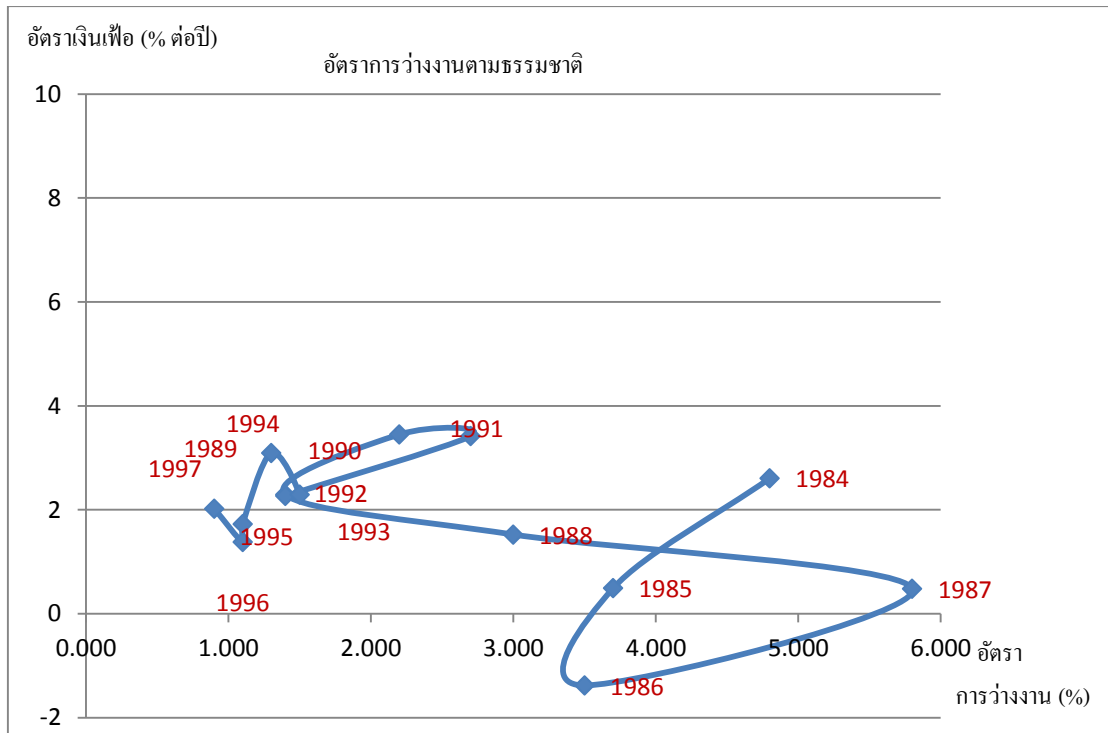
ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.24 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศไทยในปี 1981-1984

ภาพที่ 4.24 แสดงข้อมูลอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อในปี 1985 – 1997 ของประเทศไทยซึ่งพบลักษณะของเส้นโค้งฟิลลิปส์ปรากฏอยู่เป็นช่วงๆ โดยจะกลับเข้าสู่อัตราการว่างงานตามธรรมชาติตามความเหมาะสมของช่วงเวลา ในปี 1985 – 1986 จะพบได้ว่าเป็นช่วงที่เศรษฐกิจไทยมีการเจริญเติบโตค่อนข้างน้อยมากและเศรษฐกิจซบเซาเนื่องจากการส่งออกน้อยจนทำให้เกิดภาวะเงินฝืด ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าว คือช่วงของผลกระทบที่มีสาเหตุมาจากค่าเงินเป็นส่วนใหญ่ไปจนถึงก่อนเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชียในปี 1997 หลังจากการลดค่าเงินครั้งที่ 3 ของเงินบาทไทย ณ วันที่ 22 กันยายน ปี 1985 ประเทศญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักรและฝรั่งเศส รวมถึงเยอรมันตะวันตกได้ร่วมเซ็นสัญญา พลาซ่าแอคคอร์ด (Plaza Accord) เพื่อลดค่าเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐเมื่อเทียบกับสกุลเงินเยนของประเทศญี่ปุ่นและสกุลเงินมาร์ค (Deutsche Mark) ของประเทศเยอรมันตะวันตก และเนื่องจากสกุลเงินดอลลาร์สหรัฐถูกคิดเป็น 80 เปอร์เซ็นต์ของระบบตะกร้าเงินของไทย จึงทำให้เงินบาทไทยอ่อนค่าลงตามไปด้วย เป็นผลทำให้ภาคอุตสาหกรรมการส่งออกของไทยมีความสามารถในการแข่งขันสูง เนื่องจากต้นทุนที่ต่ำลง ทำให้สามารถดึงดูดการ

ลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะจากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งส่งผลให้เศรษฐกิจดีขึ้น เป็นที่มาของอัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มสูงขึ้นในปีต่อมา ต่อมาภายหลังจากเหตุการณ์พลาซ่าแอกคอร์ด ถึงแม้ว่าภาคสาธารณะจะค่อนข้างประสบปัญหาแต่ภาคเอกชนก็เจริญเติบโตเป็นอย่างดี การค้าต่างประเทศและการไหลเข้าของการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (โดยประเทศญี่ปุ่นเป็นหลัก) เพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก เพราะประเทศญี่ปุ่นต้องการแรงงานไทย ซึ่งทำให้เราพบลักษณะของเส้นโค้งฟิลลิปส์ระยะสั้นอีกเส้นหนึ่งในช่วงปี 1987 – 1991 โดยอัตราการว่างงานลดลงสวนทางกลับอัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มสูงขึ้น ทำให้เศรษฐกิจของประเทศเจริญเติบโตแบบมหาศาลในช่วงปี 1987 ถึงปี 1996 โดยผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศในช่วง 10 ปีดังกล่าวเติบโตเฉลี่ย 9.5 เปอร์เซ็นต์ต่อปีและสูงสุดในปี 1988 ที่ระดับ 13.3 เปอร์เซ็นต์ต่อปี และในช่วงเดียวกันนี้ การส่งออกของไทยเติบโตโดยเฉลี่ย 14.8 เปอร์เซ็นต์ต่อปี โดยสูงสุดในปี 1988 แต่อย่างไรก็ตามเศรษฐกิจไทยก็ยังคงมีด้านลบอยู่ โดยตั้งแต่ปี 1987 ถึง 1996 โดยในปี 1991 ประเทศไทยต้องเผชิญกับปัญหาดุลบัญชีเดินสะพัดติดลบโดยเฉลี่ย 5.4 เปอร์เซ็นต์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อปี อีกทั้งการขาดแคลนเงินทุนก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งในรัฐบาลสมัยนั้นนำโดยนาย ชวน หลีกภัย ซึ่งทำงานในช่วงปี 1992 ถึง 1995 พยายามจะแก้ปัญหาด้วยการตั้งกิจการวิเทศธนกิจกรุงเทพ (Bangkok International Banking Facility) โดยทำให้ธนาคารสามารถทำกำไรได้จากอัตราดอกเบี้ยที่สูงของไทย โดยไปกู้เงินจากสถาบันการเงินต่างประเทศซึ่งมีดอกเบี้ยที่ต่ำกว่าเพื่อมาปล่อยกู้ให้แก่กลุ่มธุรกิจของไทย ซึ่งในปี 1997 หนี้ต่างประเทศของไทยมีมูลค่าสูงถึง 109,276 ล้านดอลลาร์ โดย 65 เปอร์เซ็นต์เป็นหนี้ระยะสั้น ในขณะที่ประเทศไทยมีเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐคงคลังอยู่เพียง 38,700 ล้านดอลลาร์ เงินกู้ส่วนใหญ่ถูกผูกไว้กับอสังหาริมทรัพย์จึงก่อให้เกิดฟองสบู่ทางเศรษฐกิจ โดยในช่วงปลายปี 1996 ก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้สถาบันการเงินในประเทศต้องสูญเสียความเชื่อมั่น เมื่อรัฐบาลได้ประกาศปิด 18 บริษัทจัดการทรัพย์สินและธนาคาร 3 แห่ง และในปีต่อมา ก็สั่งปิดสถาบันการเงินเพิ่มอีกถึง 56 แห่ง และอีกปัญหาหนึ่งก็คือการเก็งกำไรจากต่างชาติ โดยต่างชาติมองว่าปัญหาทางเศรษฐกิจของไทยและระบบการแลกเปลี่ยนแบบผูกค่าเงินไว้กับบางสกุลเงิน ทำให้ค่าเงินที่แท้จริงของไทยลดลงเรื่อยๆ จึงเป็นโอกาสให้เข้าไปทำกำไรในตลาดซื้อขายล่วงหน้า โดยในภาครัฐบาลก็ได้มีการเรียกร้อยจากนาย วีรพงษ์ รามางกูร ซึ่งเป็นที่ปรึกษาด้านเศรษฐกิจของนาย ชวลิต ยงใจยุทธ ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีในขณะนั้น เพื่อให้ลดค่าเงินลงโดยมีการสนับสนุนจาก พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ อดีตนายกรัฐมนตรี แต่ นายกรัฐมนตรี ชวลิต ยงใจยุทธ ไม่ได้สนใจ โดยวางใจต่อ นาย เริงชัย มะระกานนท์ ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ณ ขณะนั้น โดยใช้เงินถึง 24,000 ล้านดอลลาร์ ซึ่งคิดเป็น 2 ใน 3 ของปริมาณเงินสดสำรองของประเทศเพื่อพุงค่าเงินบาท ต่อมาในวันที่ 2 กรกฎาคม 1997 ประเทศไทยเหลือเงินสดสำรองเพียง 2,850 ล้านดอลลาร์ โดยไม่สามารถพุงค่าเงินบาทได้อีกต่อไป ในวันนั้นเอง นาย เริงชัย

มะระกานนท์ จึงได้ประกาศลอยตัวค่าเงินบาทและก่อให้เกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชีย และในช่วง 1994-1996 ซึ่งเป็นช่วงก่อนที่ไทยจะต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชีย เราจะเห็นได้ว่าประเทศไทยมีอัตราการว่างงานอยู่ที่ระดับอัตราการว่างงานตามธรรมชาติ ซึ่งถือว่าเป็นเส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะยาว

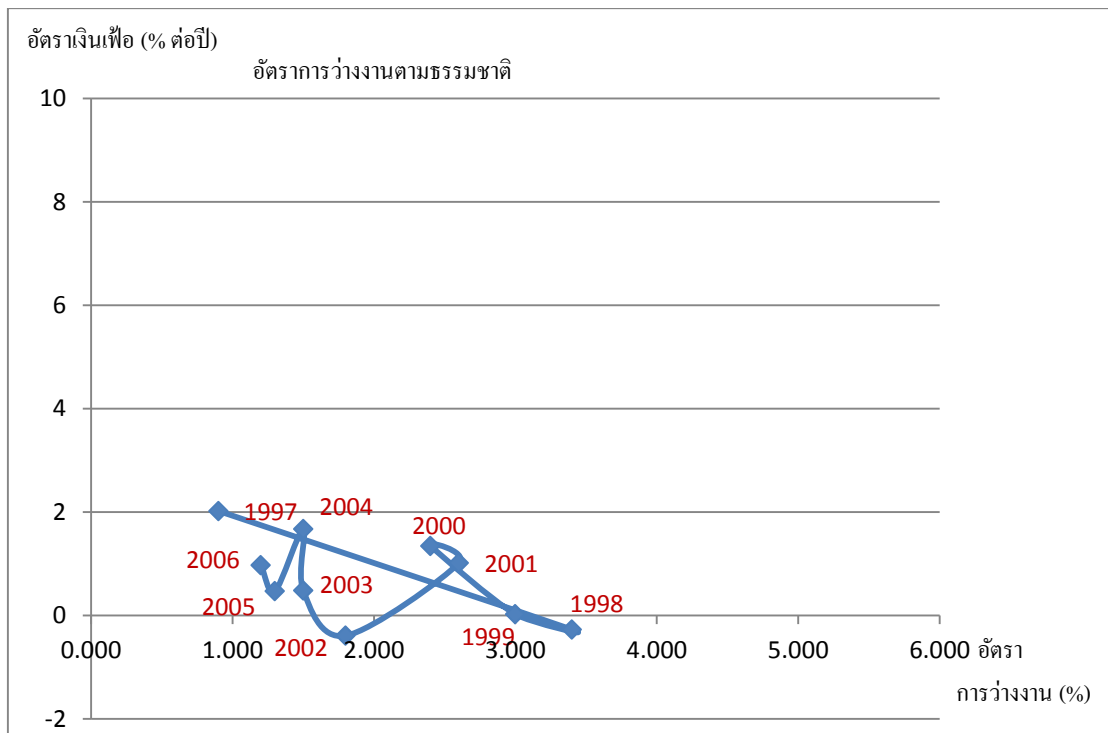
หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศไทยตั้งแต่ปี 1984-1997

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.25 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศไทยในปี 1984-1997

ภาพที่ 4.25 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศไทยในปี 1998 – 2006 ซึ่งก็คือภายหลังจากประเทศไทยได้ประกาศลอยตัวค่าเงินบาทและต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชีย ซึ่งเกิดจากผลกระทบของบริษัทต่างๆ ในประเทศไทยที่ได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจล่มสลายในครั้งนั้นไม่กี่เดือนภายหลังจากการล่มสลายของเศรษฐกิจไทย ค่าเงินบาทไทยก็ลอยตัวขึ้นจาก 25 บาทต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ เป็น 56 บาทต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ ในขณะที่ดัชนีตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย จากจุดสูงสุดที่ 1,753.73 ก็ร่วงลงเหลือที่จุดต่ำสุด 207.31 ในปี 1998 อัตราการว่างงานเพิ่มขึ้นกว่า 3 เท่า จาก 1.5 เปอร์เซ็นต์ในปี 1996 ซึ่งเป็นปีก่อนเกิด

วิกฤตการณ์นี้เพิ่มขึ้นเป็น 4.4 เปอร์เซ็นต์ ในปี 1998 การลดลงของค่าเงินบาทอย่างฉับพลันทำให้หนี้ต่างประเทศเพิ่มขึ้นอย่างฉับพลันด้วยเช่นกัน ทำให้สถาบันการเงินต่างๆ ต้องถูกขายและหลายแห่งถูกปิดกิจการ รัฐบาลไทยจึงจำเป็นต้องขอกู้เงินดอลลาร์สหรัฐเพื่อนำมาเป็นเงินสดสำรองเงินตรา ระหว่างประเทศ ซึ่งมีไม่เพียงพอจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund) และได้รับการช่วยเหลือกว่า 17.2 พันล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งวิกฤตในครั้งนี้ส่งผลถึงนโยบายต่างๆ ของประเทศไทย โดยเริ่มจากการลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ชวลิต ยงใจยุทธ ในวันที่ 6 พฤศจิกายน 1997 หลังจากถูกกดดันอย่างหนัก และผู้ที่ชนะการเลือกตั้งในครั้งต่อมาก็คือ นายชวน หลีกภัย ซึ่งเข้ามาดำเนินนโยบายเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจอีกครั้ง โดยการออกนโยบายจะต้องสอดคล้องกับสิ่งที่ IMF ได้แนะนำไว้ โดยคงอัตราดอกเบี้ยให้สูงและตัดภาระค่าใช้จ่ายของรัฐบาล ในปี 1999 จึงทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศกลับมาเป็นค่าบวกได้อีกครั้งหนึ่ง นอกจากผลกระทบโดยตรงแล้วยังมีผลกระทบทางอ้อมจากวิกฤตการณ์ทางการเงินในครั้งนี้ด้วยก็คือการเข้ามามีอำนาจและยุครุ่งเรืองของนายทักษิณ ชินวัตร โดยได้เข้ามาเป็นนายกรัฐมนตรีในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 2001 รัฐบาลของทักษิณบริหารงานได้ค่อนข้างดี ตั้งแต่ปี 2002-2004 ด้วยอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ 5.3, 7.1 และ 6.3 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ โดยมีการเรียกการบริหารของทักษิณว่าเป็นแบบ "ทักษิโนมิกส์" ในการเป็นรัฐบาลสมัยแรก เศรษฐกิจไทยกลับมาขึ้นได้ด้วยตัวเองอีกครั้งหนึ่ง โดยสามารถปลดหนี้จาก IMF ได้ในปี 2003 เป็นการชำระหนี้ครบก่อนกำหนดถึง 2 ปี สิ่งเหล่านี้ทำให้ทักษิณได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งสมัยที่ 2 ในปี 2005 แต่อย่างไรก็ตาม การเข้ามาเป็นรัฐบาลในสมัยที่ 2 เส้นทางก็ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ เกิดเหตุการณ์สึนามิในคาบมหาสมุทรอินเดียในวันที่ 25 ธันวาคม 2004 ทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศในช่วง 3 เดือนแรกของปี 2005 ออกมาไม่ดีนัก และในปีนี้อีกก็เริ่มเกิดการประท้วงชุมนุมยึดเยื้องของกลุ่มคนเสื้อเหลือง ต่อมาในปี 2006 นายทักษิณ ชินวัตร ก็ได้ประกาศยุบสภาเพื่อเลือกตั้งใหม่ ด้วยการไม่ลงสมัครของพรรคคู่แข่ง รัฐบาลของทักษิณได้รับชัยชนะอีกครั้ง แต่ผลการเลือกตั้งครั้งนั้นก็ถูกให้เป็นโมฆะ โดยการตัดสินของศาลรัฐธรรมนูญและประกาศให้มีการเลือกตั้งใหม่ในเดือนตุลาคม แต่ก็ได้เกิดการก่อรัฐประหารโดยคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข นำโดยพลเอก สนธิ บุญยรัตกลิน ในช่วงปี 2002 - 2006 ซึ่งก็เป็นอีกช่วงหนึ่งที่เรพบว่างอัตราการว่างงานจะวิ่งเข้าสู่อัตราการว่างงานตามธรรมชาติซึ่งเป็นลักษณะของเส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะยาว

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศไทยตั้งแต่ปี 1997-2006

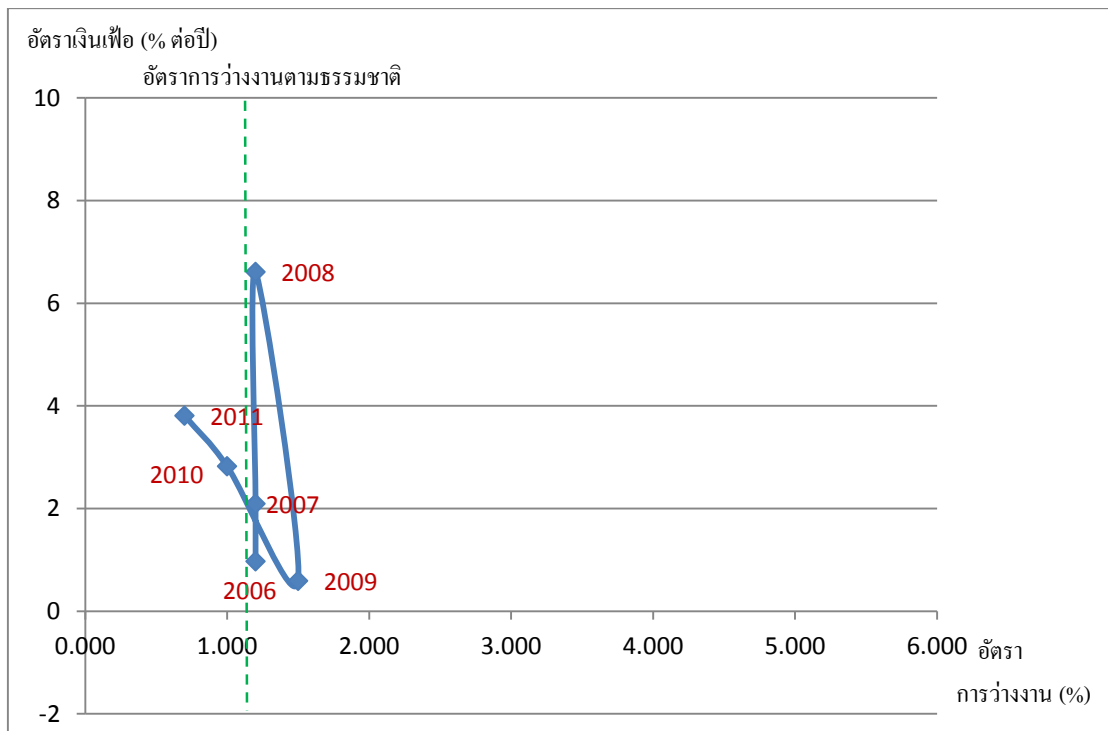
ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.26 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศไทยในปี 1997-2006

ภาพที่ 4.26 แสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศไทยในปี 2006 – 2011 ซึ่งเป็นอีกช่วงหนึ่งที่เราไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานแบบเส้นโค้งฟิลลิปส์ เราพบว่าอัตราการว่างงานค่อนข้างคงที่ตลอดช่วงเวลานี้และมีอัตราเงินเฟ้อที่สูงขึ้นมามากในปีที่เกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินของสหรัฐในปี 2008 ในระยะสามเดือนสุดท้ายของปี 2006 จนถึงปี 2007 ประเทศไทยถูกปกครองโดยคณะของพลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์ ผลผลิตทั้งหมดรวมภายในประเทศเพิ่มขึ้นอย่างลดลงโดยเพิ่มขึ้น 6.1 , 5.1 และ 4.8 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับในปีต่อๆ มา แผนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในสมัยของทักษิณก็ไม่ได้รับการสานต่อ หลังจากนั้นในวันที่ 23 ธันวาคม 2007 รัฐบาลทหารก็ได้จัดการเลือกตั้งโดยทั่วไปขึ้นอีกครั้ง กลุ่มไทยรักไทยเดิมก็ได้จัดตั้งพรรคพลังประชาชนนำโดยนายสมัคร สุนทรเวช และก็ได้รับชัยชนะเข้ามาเป็นรัฐบาลอีกครั้ง อย่างไรก็ตามรัฐบาลพรรคพลังประชาชนก็ไม่ได้มีบทบาทมากนัก อีกทั้งยังต้องเจอกับ วิกฤตการณ์ทางสถาบันการเงินของสหรัฐอเมริกาในปี 2008 ทำให้ในปีนั้นผลผลิตทั้งหมดรวมภายในประเทศลดลงเหลือการเติบโตเพียง 2.5 เปอร์เซ็นต์ และหลังจากนั้นก็เกิดกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

หรือกลุ่มคนเสื้อเหลืองออกมาแสดงความไม่เห็นด้วยกับการบริหารงานของรัฐบาล และได้เข้าทำการยึดรัฐสภาในเดือนสิงหาคม และวันที่ 9 กันยายน ปี 2008 ต่อมาภายในปีเดียวกันนั้น นายสมัคร สุนทรเวช ก็ได้ถูกศาลตัดสินให้พ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี โดยมีนาย สมชาย วงศ์สวัสดิ์ ผู้มีศักดิ์ เป็นน้องเขยของนายทักษิณ ชินวัตร เข้ามารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนต่อมา โดยได้เข้ารับตำแหน่ง เมื่อวันที่ 18 กันยายนในปีเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ภายใต้อิทธิพลของปัญหาการชุมนุมยังคงยืดเยื้อ และประกอบกับในช่วง นั้นเป็นช่วงจุดสูงสุดของวิกฤตการณ์ทางการเงินในประเทศสหรัฐอเมริกา ทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวม ภายในประเทศลดลงจาก 5.2 เปอร์เซ็นต์ในไตรมาสที่ 2 ของปี 2008 ลดลงเหลือเพียง 3.1 เปอร์เซ็นต์ ในไตรมาสที่ 3 ของปี 2008 และ -4.1 เปอร์เซ็นต์ในสองไตรมาสที่เหลือของปี และเมื่อสิ้นปี 2008 รัฐบาลผสมของนาย อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ก็ได้เข้ามาบริหารประเทศ รัฐบาลถูกกดดันจากปัญหา เศรษฐกิจจากสหรัฐอเมริกาและการไม่ยอมรับของกลุ่มคนเสื้อแดงซึ่งออกมาเดินประท้วงและชุมนุม ต่อมาในปี 2009 การเติบโตทางเศรษฐกิจหดตัวลง 2.3 เปอร์เซ็นต์ นับเป็นการติดลบทางเศรษฐกิจเป็น ครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 1997 และต่อมา ในปี 2010 เศรษฐกิจไทยกลับมาเติบโตอีกครั้งในอัตรา 7.8 เปอร์เซ็นต์ ท่ามกลางความไม่แน่นอนทางการเมืองและปัญหาการชุมนุมยืดเยื้อ จนกระทั่งในปี 2011 ก็ได้มีการเลือกตั้งทั่วไปอีกครั้ง และก็เป็นอีกครั้งที่รัฐบาลได้เงาของนายทักษิณ ชินวัตร ได้รับชัยชนะ จากการเลือกตั้งในนามพรรคเพื่อไทย นำโดยนายยิ่งลักษณ์ ชินวัตร รัฐบาลของนางสาวยิ่งลักษณ์ได้ เข้ามาทำงานในช่วงปลายเดือนสิงหาคมในปีเดียวกัน แต่กลับต้องเผชิญกับปัญหาน้ำท่วมครั้งใหญ่ซึ่ง ทำลายเศรษฐกิจไทยอย่างย่อยยับครอบคลุมถึง 65 จังหวัด ทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ เติบโตเพียง 0.1 เปอร์เซ็นต์ในปี 2011 และในช่วงปี 2006 – 2008 เป็นอีกช่วงหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึง อัตราการว่างงานตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นช่วงต่อเนื่องจากช่วงก่อนหน้าคือในปี 2002 – 2006 โดยเป็น ช่วงปีก่อนเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินของประเทศสหรัฐอเมริกา

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

หมายเหตุ: อัตราการว่างงานตามธรรมชาติคำนวณจากค่าเฉลี่ยของอัตราการว่างงานของประเทศไทยตั้งแต่ปี 2006-2011

ที่มา: ข้อมูลจาก CEIC DATA

ภาพที่ 4.27 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานของประเทศไทยในปี 2006-2011

โดยสรุปแล้ว ประเทศไทยในช่วงปี 1981-2011 นั้น พบว่ามีเส้นโค้งฟิลลิปส์ปรากฏอยู่ในบางช่วง ได้แก่ช่วงปี 1981 – 1983 ,1987 – 1989 และ 1997 – 2000 จึงทำให้ผลที่ได้จากการวิเคราะห์โดยใช้แบบจำลองทางเศรษฐมิติในบทที่ 4 นั้น พบความสัมพันธ์ในทางตรงกันข้ามระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานอย่างมีนัยสำคัญสำหรับประเทศไทย กล่าวคือสำหรับประเทศไทยแล้ว การปรากฏอยู่ของเส้นโค้งฟิลลิปส์ในช่วงเวลาระหว่างปี 1981-2011 นั้นถือว่ามี ความชัดเจนตามทฤษฎี